



Jullie hebben het boek geschreven “REIZEN LANGS DE STERRENWEG” om vanuit het perspectief van de herbergier naar de camino te kijken.

Hier een verhaal over hoe de camino gangers naar jullie kijken. Wat hebben jullie teweeg gebracht zeg maar door de ogen van anderen?

dus...

Kijken naar 2 sterren 😊



Contents

De beroemde deur van L'esprit du chemin	3
2012-06-15 Dimphy vd Sande Door Spanje, Roncesvalles	4
2010-07-17 Camino - Love like you've never been hurt.....	5
2010-xx Raffaele Belligoli	6
2012-xx Wilfred Kemp: Camino Weblog	7
2012-xx Anne Verschoore.....	9
2012-07-27 Hospitaleren in Roncesvalles	10
2013-xx Pelgrimsroutes Nederland - Vlaanderen - Santiago.....	11
2015-06-22 Pelgrimage, wat doet het met je?.....	11
2015-07-07 Vrijwilliger zijn in een herberg.....	13
2015-05 Ton op weg naar Santiago	15
2015-06 Pelgrim Helmut.....	16
2015-07 Bert naar Santiago.....	20
2015-xx Tervuren naar compostela.....	21
2015-07-14 Anne Verschoore naar Le Chemin bij Anthien.....	22
2016-04 Tilly en Wim Spaubeek naar Santiago de Compostella	24
2016-06 Geert loopt naar Santiago	25
2017-08-12 Camino de Martino	27
2018-10-09 Roderick Zoekt Licht: Thuis voor pelgrims	28
2018-xx Een goede review is altijd prima!	29
2021 Arno Cuppen in gesprek met Herman Holtmaat over pelgrimsroutes in Frankrijk.....	30
2020-09 Polza naar Compostella	31
2021 Huberta et Arno, c'est l'Esprit du Chemin !.....	32
2021 Bram 's Foundation op stap naar Compostela.....	36
2022-04 Overal nergens thuis.....	37
2022-07-04 Jildert vindt goede wifi in le chemin	38
2022-04 Verslag voetreis naar Santiago door Evert Meijs	40
2022-05-20 Pèlerins vivre l'esprit du chemin	41
2022-07-28 Caminopaaltjes van Ad Adriaans	42
2023 Visit to 14 gites	44
Visie: Zij houden pelgrimeren betaalbaar	45
Activiteit: Pelgrim mini	46
Andermans boeken: ref. Huberta en Arno	47
Activiteit: Reis van Betekenis.....	49
Reclame: chemin-de-vezelay-hebergement-anthien-esprit-du-chemin	54
Woord van dank.....	55

De beroemde deur van L'esprit du chemin

Ik heb de entree altijd bijzonder gevonden. Ook in Chemin hebben jullie daar veel aandacht voor. Maar de beroemdste deur blijft toch nog steeds degene in Saint-Jean-Pied-de-Port! Leuk dat de deur zoveel mensen heeft geïnspireerd. De ene als omslag voor zijn kookboek, de andere om in te sturen als wordpress foto...



WordPress Photo Challenge: Variations on a Theme- Doors



Door to guest house, St Jean Pied de Port, at the very start of the Camino Frances - the traditional Camino route



Camino Eats for the Solo Vegan: Easy vegan meals for Peregrinos and other travelers Kindle Edition by James S. Peet (Author)



Doorway of a typical pilgrim's hostel on the Pilgrim trail, at St Jean Pied de Port, France

2012-06-15 Dimphy vd Sande Door | Spanje, Roncesvalles

<https://dimphyvandesande.waarbenjij.nu/reisverslag/4290498/al-2-dagen-op-pad>



Hallo allemaal, Na een voorspoedige vliegreis landde ik woensdag in de stromende regen in Biarritz. Met de bus naar Bayonne en toen naar de kathedraal gewandeld. Daar werd ik zeer hartelijk ontvangen, kreeg mijn eerste stempel en heb de kloostergang bezocht. Op het station zag ik de eerste pelgrims. Ik ben met 3 Duitsers naar St-Jean-Pied-de-Port gereisd. In de herberg l'Esprit du Chemin, dat gerund wordt de Nederlandse Arno en Huberta, werd ik allerhartelijkst ontvangen. 's Avonds werd er heerlijk voor ons gekookt. De andere gasten kwamen uit Nieuw-Zeeland, Duitsland, Denemarken en Frankrijk. Perfecte herberg! En toen donderdag op pad! De wandeling naar Orisson duurde maar 3 uur, dat viel reuze mee. De stijging was goed te doen....

2010-07-17 Camino - Love like you've never been hurt.

<https://www.travelblog.org/Europe/Spain/blog-507058.html>



Panorama Me, Valerie and Alberto with Pamplona in the distance

Camino Love. I wasn't prepared for the camaraderie and friendships that form when on the camino. I thought that I'd be here alone most of the time. But quite the opposite, the first 2 weeks were like summer camp. Everyone had the energy and thrill of being here. For some, it may have taken many years. You develop a bond of having walked a piece of the way with someone.

Being here alone allows a tremendous sense of freedom. Nobody knows me or my past. They take me at face value and I take them at theirs. It allows a certain anonymity, sort of like being in chat rooms. You can be free to talk about anything without fear. People either like you or hate you, find you interesting or boring. They either stay with you for a while or move on quickly. That's life!



The issues are similar amongst the pilgrims. Normal life issues, work, personal relationships, health or lack thereof. Although this may seem quite heavy, it isn't really. Because in between the quiet times of soul searching there's the fun and laughter and the euphoria that is shared of the camino and being in Spain. And it's good in a way that people from all over the world feel the same and can understand. And nobody tells you what to do and when. They accept that you want to be alone or do something different and you'll catch up later. No worries. Nobody feels hurt by this. Why don't we do that in real life?

Many people have contributed to the fun and great memories I'll keep with me until I'm old and grey. great hosts at L'Esprit du Chemin



2010-xx Raffaele Belligoli

<https://www.flickr.com/photos/27458003@N05/4944976941/in/photostream/>



Dietro l' albergue Arno e Huberta hanno ricavato un angolo di spiritualità: una piccola cappella per il raccoglimento e un giardino grazioso in posizione più elevata dove si gusta tutta la tranquillità del luogo. Si può notare a destra il cortile interno coperto con una verandina dove abbiamo cenato con tutti gli altri pellegrini.



2012-xx Wilfred Kemp: Camino Weblog

<https://www.catharijneverhalen.nl/page/1821/camino>

In een speciaal tweeluik van Kruispunt TV volgt Wilfred Kemp pelgrims tijdens hun lange tocht en vertellen zij hem hun bijzondere verhalen. Al is het een eeuwen oude tocht, de camino blijkt nog steeds springlevend en populairder dan ooit. Wilfred heeft zijn ervaringen beschreven in deze column.



Onderweg naar Santiago

Het is nog donker in St. Jean Pied de Port als we aankomen bij de herberg l'Esprit de Chemin. Deze herberg aan de voet van de Franse Pyreneeën is voor veel mensen het startpunt voor een pelgrimage naar Santiago de Compostela. Voor een tweeluik over deze populaire pelgrimstocht beginnen vandaag hier onze opnamen. L'Esprit de Chemin ('De Geest van de Weg') wordt gerund door de Nederlandse Huberta en Arno.

Camino

De Weg, daar is alles om te doen. Als je de vele weblogs op internet leest, is iedereen het er over eens: het gaat niet om het aankomen in Santiago, het gaat om de Weg, el Camino, er naar toe

Leeg

Huberta en Arno zijn zelf voorbeelden van mensen van de Camino. Arno had ooit een goede baan bij de overheid. Dik salaris, mooie auto. "Maar het voelde leeg. Het idee dat dit het leven was, benauwde me." Arno nam ontslag en ging de Camino lopen als inspiratie voor zijn volgende baan. Eigenlijk was hij toen al verkocht. Hij probeerde het toch in zijn nieuwe baan, maar nadat hij in 2003 de Camino voor de tweede keer liep, wist hij het zeker. De gastvrijheid die hij onderweg steeds ondervond, die wilde ook hij geven. Samen met Huberta, zelf inmiddels ook een 'bekeerde' Caminogangster, begonnen ze een kleine, intieme herberg in St. Jean Pied de Port.

Kanker

In de keuken wordt ontbeten. Huberta maakt omeletten. De voertaal is Engels. Rond de gezellige tafel zitten acht mensen, uit Spanje, Engeland, Korea en Nederland. We ontmoeten er Joop. Hij is zenuwachtig. Heeft nauwelijks geslapen van spanning. Hij zou de Camino samen met zijn vrouw lopen. 41 jaar waren ze getrouwd toen een agressieve vorm van kanker bij haar werd geconstateerd. Vorig

jaar juni overleed ze. “Toch loop ik niet alleen”, zegt hij met trillende stem, “mijn vrouw is bij me. Ik voel het. Ik hoop tijdens de Camino de rust weer te vinden die ik altijd voelde toen zij nog bij me was.”

Marinier

Ook Martijn schuift aan. Een jongen nog, amper 22 jaar. Hij neemt verplicht een paar dagen rust. Hij is zijn tocht begonnen in Oosterhout. Liep 50 kilometer per dag met een rugzak van 40 kilo. Martijn zit bij de mariniers. Als hij de 50 kilometer niet dreigde te halen, liep hij hard. Nu heeft hij overal pijn, in zijn voeten, knieën, heupen, rug. “Van wie moest je zo idioot hard lopen”, vraag ik hem. “Voor mezelf en mijn ouders”, antwoordt hij. “Ik heb verschillende studies gedaan. Niks afgemaakt. Mijn broer studeert medicijnen, zit in de WK-selectie voor roeien. Mijn vader was Nederlands kampioen turnen. Ik moet nu laten zien dat ik ook wat kan.”

Niets te bewijzen

Inmiddels is Martijn erachter dat hij niks hoeft te bewijzen. Voor niemand niet. Dat mensen hem moeten nemen zoals hij is. St. Jean Pied de Port is voor hem geen startplek, eerder een tussenstation. Over twee dagen wil hij verder. Met pijn in het hart ziet hij de pelgrims vanmorgen vertrekken. “Ik zat al te denken: als ik overmorgen vertrek en ik loop stevig door, dan zie ik Joop misschien nog of één van de anderen.” Ik kijk hem lachend aan. Ik hoef niks te zeggen. Martijn weet dat hij er nog niet helemaal is.



2012-xx Anne Verschoore

https://www.bloggen.be/anne_als_pelgrim/archief.php?ID=1934340

In de vooravond met de trein naar St-Jean-Pied-de-Port gespoord door het groene golvende landschap aan de voet van de Pyreneeën. We rijden langs de snel stromende Nive. Er liggen rotsen in de bedding. Het schuimende water errond schittert in de avondzon.



En dan de hartelijke verwelkoming in L'esprit du Chemin. Er zijn 18 pelgrims uit Nederland, België, Frankrijk, Duitsland, Oostenrijk, Australië, Ierland. We stellen ons voor bij het aperitief. Er zijn heel veel jonge mensen bij die na hun studies energie willen opdoen op de camino. Ook 2 vrouwen die ondanks gezondheidsproblemen korte etappes stappen. Moedige dames!

Samen met vrijwilligers uit Nederland kookt Huberta een heerlijke maaltijd: Aziatische kippensoep, courgettetaart met piperade, een gekruide Baskische tomatensaus, sla, aardappelen, wortels, rijst en fruityoghurt toe. We staan sterk om er morgen aan te beginnen!

2012-07-27 Hospitaleren in Roncesvalles

<https://hannyrennen.blog/2012/07/27/hospitaleren-in-roncesvalles/>

1 augustus vlieg ik naar Biarritz. Vanuit Rotterdam ben je er zo. Daar pak ik dan de bus naar het station van Bayonne, alwaar een boemeltreintje richting St. Jean Pied de Port gaat. Dat is mijn bestemming voor die dag.

Het wordt de derde keer dat ik ga overnachten in l'Esprit du Chemin, de pelgrimsherberg die gerund wordt door Huberta en Arno. Een zeer inspirerend adres als start voor mijn nieuwe Camino. Want de dag erop loop ik naar Roncesvalles waar ik ga hospitaleren. Dat is 27 km de Pyreneeën op, alleen maar stijgen. Een prachtige route, die ik in 2009 flitsend heb gedaan. Ik ben benieuwd hoe het me nu zal afgaan.

Ik probeer in ieder geval het wandelaars-ritme van 6.00 uur opstaan en 6.30 op pad weer gelijk uit te voeren. Voor een langslaper als ik is dat toch even omschakelen....



2013-xx Pelgrimsroutes Nederland - Vlaanderen - Santiago

https://www.santiagoroutes.nl/ned/php/handige_links.php

Pelgrimsroutes Nederland - Vlaanderen - Santiago de Compostela							laatste wijziging op 20-01-2021
HOME	WANDELROUTES	FIETSRoutes	DOWNLOADS	LINKS	CONTACT	MOBIELE VERSIE	
Handige links:							

Andere sites:

L'Esprit du Chemin is een inspirerende pelgrimsherberg, jarenlang in St.Jean-Pied-de-Port, aan de voet van de pyreneeën, maar sinds een aantal jaren in Le Chemin, één dag lopen voorbij Vézelay. De Nederlandse eigenaars, Arno Cuppen en Huberta Wiersema, hebben zelf langs diverse pelgrimswegen gewandeld. Maar vooral hebben ze in hun herberg honderden verhalen gehoord van al die mensen die door Nederland, België, Frankrijk en Spanje hebben gewandeld. Dat maakt ze tot ware experts wat betreft de diverse wandelroutes en vooral van hoe mensen die routes ervaren. Als je op hun site zoekt bij "kies je route" dan vind je hun adviezen en tips, waarin ze die ervaringen verwerkt hebben. Maar bekijk vooral ook de rest van hun zeer informatieve site!

L'Esprit du Chemin

2015-06-22 Pelgrimage, wat doet het met je?

https://www.caminoacademie.nl/wp-content/uploads/2017/08/Bisterbosch_Pelgrimage.pdf



Huberta Wiertsema & Arno Cuppen²⁷ (2005) Huberta en Arno zijn eigenaars van een wandelherberg aan de camino. Door vele contacten met hun gasten en hun eigen

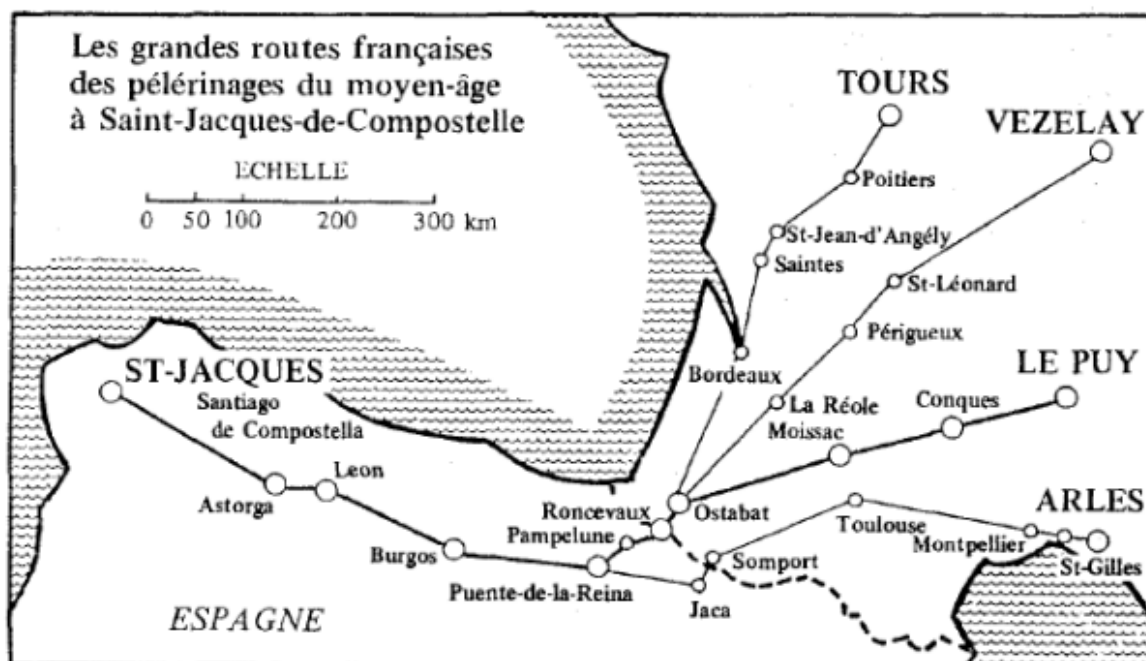
ervaringen met pelgrimstochten hebben zij een aardig referentiekader opgebouwd. Een aantal hoofdpunten uit hun observaties zijn;

- Pelgrims hebben vaak een te strakke (onrealistische) planning en willen soms met (te) slecht weer op pad gaan.

- Pelgrims uit Noord-Europa komen vaak met te grote rugzakken en veel te veel spullen. Pelgrims uit Zuid-Europa komen met veel kleinere rugzakken. Zijn de mensen uit het noorden onzekerder of slepen ze teveel zaken mee in hun leven?

- Velen gaan op stap vanwege de wens of noodzaak keuzes te maken in hun leven; verbroken relaties, verlies van baan, wegvallen van een geliefde, pensionering. Velen willen de tocht gebruiken om alles voor hunzelf, met een "leeg" hoofd, opnieuw op een rijtje te zetten.

- Onthaasten en aandacht voor de ander is essentieel.



2015-07-07 Vrijwilliger zijn in een herberg

<https://wandelopa.nl/tag/hospitaleren/>

Vrijwilligers werk is een van de dingen die ik nu doe in de tijd die mij is gegeven, wekelijks in de groene Broekpolder in Vlaardingen. Twee maal in de week de runderen diep in de ogen kijken en het oor nummer proberen af te lezen tussen de lange haren die hun als vacht een bescherming bied. Soms wat extra hand en span diensten in de vorm van de bestrijding van de "reuzen Berenklaauw" een "cultuurplantje" uit de Kaukasus wat men eerst in de tuin had staan als sier maar wat later een onding bleek te zijn. Dus werd gedumpt op andere plaatsen dan de GFT bak.

Maar een andere vrijwilliger zijn, in de sfeer die je hebt geproefd is die in een herberg waar je veel nachten in hebt doorgebracht. Tijdens de laatste Genootschap bijeenkomst in Roermond trok ik de stoute schoenen aan en melde mij bij Huberta en Arno, van L'Esprit du Chemin bij velen bekend als een startpunt in Saint-Jean-Pied-dePort. Daar ze in 2014 waren verhuisd naar Le Chemin en wel een helpende hand konden gebruiken trok me dit wel aan en had ik het besluit genomen iets terug te doen voor alle goede dingen die mij tijdens mijn Camino in 2013 waren overkomen en geboden. Je kon nu iets terugdoen en daarbij pelgrims die op weg zijn gegaan dezelfde hulp bieden. Na eerst de dankjewelkom met de andere vrijwilligers in het november te hebben meegemaakt en na enig overleg zou ik er in maart 2015 twee weken als hulp en klusser gaan werken.



Na een rustige en indrukwekkende reis naar Le Chemin werd ik op 29 maart van harte welkom geheten in de herberg, waar ik gelijk met mijn neus in de boter viel, het was er gezellig en druk ondanks de slechte weersomstandigheden veel nattigheid en koude. Het was volledig bezet met pelgrims met een diversiteit aan nationaliteiten.

Na het hartelijke en warme welkom, ik was precies op tijd aangekomen voor de gezamenlijke maaltijd, met het nog "vers" in je geheugen staande welkom van destijds geniet je met zijn allen van de maaltijd die door ons allen met smaak werd verorbert. Na de maaltijd werd er daarna met zijn allen de afwas gedaan en waarbij een helpende hand handig en welkom is. Daar het een lange dag was geweest werd het tijd om je slaapplekje voor de komende tijd op te zoeken en aan de nachtrust begonnen. 's Morgens was het vroeg op iets wat de komende dagen normaal werd. Na enige aanwijzingen werd er begonnen met de werkzaamheden die mij als huidige alleenstaande en ex-Hofmeester van de Koninklijke Marine niet vreemd waren en eigenlijk in een vloeiende beweging werden uitgevoerd alsof het een dagelijkse bezigheid was en

werd. Na de eerste werkzaamheden die werden gedaan, na het vertrek van de pelgrims, werd ik verrast met een kleine rondleiding door een herberg in opbouw. Deels klaar en deels nog geheel op te bouwen en af te werken, er waren in 2014 bij de aanvang al diverse dingen gedaan en wat nu zou worden afgewerkt evenals de nieuwe plannen die zouden worden uitgewerkt.

Mijn ervaringen uit het verleden kwamen nu goed van pas en maakte het werken makkelijk, een stukje structuur en planning met daarbij de mogelijkheid om ook nog eens een stukje te klussen. Daar Huberta er even niet zou zijn werd mij voor een paar dagen de zorg toevertrouwd iets wat ik met vol vertrouwen tegemoet zag. Bij haar thuiskomst op zaterdag was het weer een volle herberg met vele gasten die een gezellige avond hadden gehad, ook leerde ik in de voorgaande dagen dat het beheren en werken in een herberg veel energie kost maar ook inspiratie geeft die met de dank die je van de pelgrim krijgt je weer van nieuwe energie voorziet. De eerste week van hospitaleren ging sneller voorbij dan gedacht en de komende week zou er versterking komen en was je niet meer alleen. Dus ook de werkzaamheden zouden dan anders gaan worden verdeeld, daar ik van mezelf kan zeggen iets van "groene vingers" te bezitten, werd samen met Frits een teruggekeerde vrijwilliger uit 2014, het nodige tuinwerk verricht en de herberg weer voorzien van een groente voorziening, selfsupporting tuinbouw. Ook werden de bloemen en het gras niet vergeten om alles kleurrijk te houden en tussendoor de andere verbouwklassen samen met een echtpaar uit België. Waaronder de aanleg van het elektrische en de andere binnenklussen. Zo ging weer een week voorbij en zou ik afscheid nemen van de herberg maar tot mijn verrassing en blijdschap werd me gevraagd of dat ik er nog een weekje aan wilde plakken.



Iets wat ik zonder enig nadenken kon beantwoorden net een volmondig graag. In de resterende week kon nu worden afgemaakt waar je aan was begonnen. Daar je als bénévol-bricolier ook een dagje vrijaf had werd dat ook benut met onder andere een bezoekje aan Vezelay, een wandeling in de omgeving en het stevige stukje gewandeld wat de pelgrims ook lopen als de laatste kilometers voordat ze bij de herberg zouden aankomen. Waarbij ik nu begreep en kon voelen wat zij voelden die laatste kilometers, het was namelijk een pittig stuk dalen en klimmen....

2015-05 Ton op weg naar Santiago

<https://antonius.reislogger.nl/dag-33-vezelay.145685>



Voor caminoingewijden zal 'Le Chemin' een bekend fenomeen zijn. Hier zit nl de herberg l'Esprit du Chemin'. Het zijn Arno en Huberta die 13 jaar geleden in Saint Jean Pied de Port en succesvolle herberg begonnen zijn, die vorig jaar verkocht hebben en toen deze plek begonnen zijn. Hier opnieuw een klus met heel veel verbouwwerk. Te zien is dat er het afgelopen jaar ontzettend veel werk verricht is, nu al is hun huis en grote tuin en oase temidden van de vaak wat vervallen kleine dorpjes.

Enkele jaren geleden heeft Ria een paar keer 2 weken als vrijwilliger in l' Esprit gehospitaliseerd en ik tussen het lopen in mijn vakantie door ook een week. Ik word er welkom geheten door Riek en (een andere) Ria die deze 2 weken hospitalero zijn. Twee erg sympathieke kwieke gepensioneerd dames. Riek kent mijn Ria ook, ze is een paar jaar geleden door haar ingewerkt. Daarnaast is ook een neef van Arno en zijn vrouw op bezoek en aan het werk.



Arno en Huberta zouden eigenlijk met vakantie zijn, maar een week geleden heeft Huberta haar hiel gebroken. Het hele been zit in het gips en ze zit in een rolstoel. Grote pech dus voor een super actieve vrouw in een lopende herberg met veel dorpels en grind tussen het huis en de tuin. Maar ik tref een vrolijke vrouw die vooral haar zegeningen telt met alle goede mensen om haar heen.

Als ik met een biertje in de tuin zit zie ik wat een prettige plek het hier al is. Hier wil ik graag nog een dag blijven en dat kan ook.

Als onderbreking van het lopen heb ik ook behoefte om een keer te werken. Een maand lang loop ik vaak bijzondere dingen te ontvangen bij mensen die altijd voor me klaar staan. Ik wil graag weer even aan de andere kant gaan staan en iets terug doen.

S avonds voor het eten blijken twee bekende rituelen uit Saint Jean ook naar le Chemin meegenomen te zijn. Het voorstelrondje met de virtuele bal waarbij ieder iets over zichzelf verteld en het moment stilte. Daarna een heerlijke maaltijd van Riek en Ria! Er zijn nog twee andere gasten, een Duits echtpaar. Door het voorstelrondje weet ieder iets van elkaar en komen alle gesprekken, dot keer in half Nederlands en half Duits meteen op gang. Een gezellige avond!

2015-06 Pelgrim Helmut

http://www.pelgrim-helmut.nl/Pages/Main/html/Via_Lemovicensis/09062015.html

Van Vignes-le-Haut daalt het naar Vignes-le-Bas. Op de velden nu voor het eerst de verkleuring van gerst in de mooie blonde zomerkleur. Dat het nog steeds goed zit met de route blijkt wel uit de weg die gevolgd moet worden; Rue de Compostelle. Een veldweg loopt steil omhoog wat behoorlijk afzien is.



Bovenop de berg liggen wat huizen die samen het buurtschap Le Chemin vormen. Een man rommelt in de tuin en blijkt een Nederlander te zijn. Om het hoekje ligt L'Esprit du Chemin van Arno en Huberta. Een wel zeer toepasselijke naam voor deze mooie Herberg.



L'Esprit du Chemin van Arno en Huberta

De ontvangst is hartelijk door een groepje Nederlanders. Dit blijken vrijwilligers te zijn die meehelpen de gebouwen te restaureren en in te richten voor de opvang van Pelgrims.

Arno en Huberta hebben 10 jaar de gelijknamige Herberg in Saint-Jean-Pied-de-Port gehad en ontwikkeld tot een begrip. Na al deze jaren van harde arbeid en toch wel veel toeristen onder de pelgrims zochten ze een andere plek, rustiger met meer gevoel van het echte pelgrimeren. De herberg in St. Jean is overgedaan aan een Baskisch koppel en heet nu Beilari, dat in dezelfde geest met vrijwilligers en wat hogere tarieven wordt voortgezet.

Deze nieuwe plek is fantastisch met mooie gebouwen en veel ruimte. Op dezelfde wijze worden de Pelgrims hier ontvangen.

In de tuin is het met een biertje lekker bijkomen en bijpraten. Vanuit eerdere tochten en als Hospitalero in Roncesvalles werd de Herberg in St. Jean vaak bezocht. Helaas blijkt Huberta ernstig gewond door een ongeval. Één van de oude houten trappen bij de gebouwen zakte door, waarbij ze op een gecompliceerde wijze haar been brak. Ze wacht nu op verdere behandeling in het ziekenhuis, maar kan toch deelnemen aan het avondeten en in de tuin zitten (Een jaar later blijkt het gelukkig behoorlijk goed gekomen te zijn!).





Tuinen met zelfs een klein wijngaardje

Even later stapt nog een andere pelgrim de poort binnen. Ralf uit Keulen, die achteraf gisteren in hetzelfde restaurant in Vézelay zat.

De slaappleats is op de verdieping, waarbij nog volop getimmerd wordt aan trappen en verdere doorgang. Het geheel is veelbelovend en wordt verder ingericht voor grotere groepen, die buiten het pelgrimeren ook tot zichzelf kunnen komen.

Alles op donativobasis. Dit is gevaarlijk voor de bedrijfsvoering. Vooral jongelui blijken nogal eens weinig te geven. Tegenwoordig ligt er een geplastificeerd artikel op tafel, waarbij aangegeven wordt toch wel minimaal 26 Euro voor het totaal te verwachten. Dit is voor slapen, menu en ontbijt natuurlijk een schijntje. Toch is de vraag of gewoon een 26 Euro tarief niet voor de hand liggend is. Dit zal te maken hebben met de ideële uitgangspunten van Arno en Huberta, die eigenlijk terug willen naar de (nostalgische) oorsprong van het pelgrimeren. Lees zijn artikelen in de Jacobsstaf over het verloederen van de Caminos. Dit zal in kleinere selecte herbergen misschien lukken, maar is door de drommen Pelgrims voor grotere zoals in Roncesvalles uitgesloten. Maar ja, elke Pelgrim maakt zijn eigen Camino!



Bij het avondeten wordt aan lange tafels gezellig gezamenlijk aangezeten. Met de vrijwilligers nog een hele groep. Één van de dames is Hospitalera en verzorgt de Pelgrims. Het eten is vegetarisch maar smakelijk.



Gezamenlijk Diner

Na het eten nog nazitten in de tuin en genieten van de mooie lange voorjaarsavond. Ze hebben hier wel een paradijsje gevonden! Het bed wordt opgezocht na 633 km vanaf Eijsden en 25 km vanaf Vézelay!

2015-07 Bert naar Santiago

<https://bertstapvoets.reislogger.nl/vezelay-le-chemin-chaumot.156046>



...Zaterdagmorgen vertrokken met stadsgenoot Jacob. We lopen, op deze feestdag van Jacobus, 25 km naar herberg l'Esprit du Chemin in het gelijknamige dorp Le Chemin. Door een aangenaam heuvelland met af en toe flinke klimmetjes bereiken we halverwege de middag ons doel. We vallen met de neus in de boter. Ter gelegenheid van de feestdag van St. Jacques is er in de tuin van de herberg een feest gaande waar alle dorpingen voor zijn uitgenodigd. Ik vraag aan enkele feestgangers of 'tomber avec le nez dans le beurre' ook een Frans spreekwoord is. Nee, men begreep niet waar ik het over had. Heel veeltalig gezellig is het. Ik merk wel, na flink wat glazen tafelwijn, moeite te krijgen te schakelen tussen de talen, die ik allemaal wel een beetje tot een klein beetje spreek. Het werd eigenlijk een soort fransduitsengelse louisvangaaltaal.



l'Esprit du Chemin is een mooie herberg. De inrichting, de bouw en verbouw van de ruimtes is nog in volle gang. Een fijne plek om met wandelaars en pelgrims onder en met elkaar te zijn.

Arno en Huberta, de drijvende krachten achter deze herberg, hadden twee jaar geleden nog een gelijknamige herberg in St. Jean Pied de Port in zuidwest Frankrijk. Het werd in hun beleving teveel een bedrijf. Ze verkochten de zaak en zijn hier, in bijna midden Frankrijk, op een

meer kleinschalige manier opnieuw begonnen. Met hulp van veel vrijwilligers willen ze een inspirerende plek voor pelgrims maken.

Na afloop van het feest zitten we met z'n allen aan tafel voor de avondmaaltijd. We stellen ons aan elkaar voor in een uniek viertalig soms hilarisch Europees rondje, waarbij Huberta voor de vertalingen zorgt...

2015-xx Tervuren naar compostela

<https://www.walks.be/tervuren-compostela-2015/via-lemovicensis-vézelay-st-jean/26-april-anthien/>

.... Na de dienst loopt één van de priesters recht op ons af en vraagt ons mee naar het zijaltaar van Heilige Thérèse. We krijgen de zegen... om zeker te zijn alles goed verstaan te hebben, krijgen we een vertaling van het gebed en een pocket versie van het evangelie volgens Lucas....



... Na een gesprek van een klein uurtje vervolgen we onze weg... we moeten nog een kleine zeven kilometer lopen. In volle tred lopen voorbij het "Acceuille pèlerin L'Esprit du Chemin"... we gingen naar het dorp lopen maar zo ver is het niet. We worden door Arno en zijn echtgenote Huberta ontvangen met een fris pintje. Super.

De refuge is prachtig gelegen op de kam van de heuvel. Er is een schitterende binnenkoer. De slaapkamer is onder het dak en biedt plaats aan zes pelgrims... deze locatie is één uit de duizend. Later op de dag lopen nog twee Nederlandse pelgrims binnen en uiteindelijk vervoegen ook Jef en Fons ons ook.

2015-07-14 Anne Verschoore naar Le Chemin bij Anthien

<https://caminoverwonderingvertrouwen.wordpress.com/2015/07/14/naar-le-chemin-bij-apoleon-zijn-hart-in-een-lioden-kistje-brengen-naar-de-dome-des-invalides-in-pnhtien/>



Naar Le Chemin bij Anthien; 25 km, 28 graden, bewolkt met zonnige perioden
Al vroeg opgestaan om nog eens naar de basiliek te gaan. De zusters zitten daar al geknield van kwart voor 7, zittend op hun hielen. En de lauden zijn pas om 8 u: voor de toeristen natuurlijk, niet voor hen. Naïef van mij. Hoe ze die bidhouding zo lang zonder krampen kunnen volhouden is mij een raadsel.

Het licht komt nu echt uit het oosten. Hele stralenbundels vallen het koor binnen, alweer symbolisch. In het Centre Sainte Madeleine is er om 8 u ook een korte mis met pelgrimszegen. De hospitalera kan prachtig zingen. En we eindigen met "Tous les matins nous prenons le chemin. Ulteia, ultreia et suseia. Deus adjuva nos". Met het Tabitakoor zongen we dit pelgrimslied met het oude middeleeuwse refrein ook bij de sluitingsmissen in Volkegem en Welden. We zijn ook een beetje op stap nu onze vaste kerken gesloten worden...



Nog wat foto's. In de crypte net niet mijn voet omgeslagen! Vandaag stappen we voor 1 dag op de historische route van Vézelay, die via Nevers leidt naar St-Jean -Pied -du Port. Huberta en Arno wachten op ons in l' Esprit du Chemin, 25 km verder. Ze hebben een gedetailleerde wegbeschrijving op hun website staan. Het wordt een mooi traject, wel veel klimmen en dalen door de heuvels van het regionale park de Morvan. Golvende velden en weiden met bomen- en hagenrijen omringd. Zelfs even op de oude

Romeinse weg door de bossen van Epenay. Gemengd bos: beuk, eik, es, esdoorn, hazelaar, els, trilpopulier, berk, boskers...

Picknick aan de begraafplaats van Domecy-sur-Cure. Er staat een bank onder de linde, ideaal voor ons. Blijkbaar ook voor de dorpelingen! Aan de waterkraan komt een plaatselijke bewoner met een lange waterslang. Ha! zo kan hij tot aan zijn auto geraken! Gratis carwash in open lucht! Je moet er maar opkomen ...

In het kerkje van Bazoches ligt Vauban begraven. Een eeuw na zijn dood liet Napoleon zijn hart in een loden kistje naar de Dôme des Invalides in Parijs brengen . Gesjacher met

“reliken”, daar wisten de middeleeuwse kloosters al alles van!
Bazoches



Weer de hoogte in! Achter ons akkers die wachten op de oogst, stoppelvelden met en zonder enorme rollen stro. Die zijn met lichte touwen samengebonden. Een enkel haverveld. Spel van zon en wolken over al die gouden tinten. Nog steeds veel stokrozen aan de huizen. Hier heten ze “roses trémières” of gewoon “bâtons de Saint Jacques” (wandelstokken van Jacobus).

Om 16.30 u aangekomen. Hubert en Arno hebben een gerestaureerde hoeve met binnenplein. Onder de linde staat een lange tafel gedekt met rood-wit geblokt tafelkleed. Enkele pelgrims kennen we van gisteren in Vézelay: de Walen Pascal en Monique en de Hollandse Marie-Anne die komt om de energie te voelen op de camino. Energie is er hier wel, zeker na een frisse douche!

Huberta heeft lekker en uitgebreid gekookt. Maar eerst de traditie van het huis: we vertellen allemaal wie we zijn en wat onze band met de camino is. Zo kennen we elkaar meteen. En daarna genieten we van een copieuze maaltijd: gele soep van courgette, gele paprika en banaan. Daarna een koude pastaschotel met paprika en kappertjes, gegratineerde aardappelen met appel, een courgettetaart en boontjes met witte kool. Als toetje plattekaas met opgelegde pruimen en een zelfgemaakt digestiefje van pruimen en alcohol.



We wassen samen af. Daarna mag ik de tablet van de vrijwilligster Baps gebruiken om een bericht op mijn blog te posten. Huberta maakt mij wel wegwijs. Weten jullie nog? Ik ben een primitieve pelgrim zonder veel kennis van de moderne communicatiemiddelen. Een beetje hulp is welkom !

2016-04 Tilly en Wim Spaubeek naar Santiago de Compostella

<https://spaubeeknaarsantiago.reislogger.nl/dag-31-vezelay.189931>



Eerst flink bergaf, en dan weer naar boven.

Dan komen we in l'esprit-du-chemin aan. We worden heel warm ontvangen door Nina, een vrijwilligster. Huberta en Arno de eigenaars hebben voorheen in St-Jean-Pied-de-Port een herberg gehad. Sinds twee jaar zitten ze hier en zijn een grote boerderij aan het verbouwen als herberg.

Er is nog een echtpaar uit Beekbergen, die met de auto hier zijn en de fietsen achterop. Ik vroeg of er een mogelijkheid was om de was te doen, maar dat was niet de bedoeling voor pelgrims. Mocht wel, op de hand. En als ik ergens een hekel aan heb....

Maar na een kwartiertje kwam Nina me halen. Ze mocht de was wel in de machine doen, maar de andere pelgrims mochten het niet weten! Ik blij.

We hebben ook gevraagd, of we een nachtje langer konden blijven. Even een dagje niet lopen, zo dat mijn been ook wat rust krijgt. Het gaat al beter, maar we hebben nog heel wat kilometers te gaan, dus een dagje rust kan geen kwaad.

Het is hier echt een gehucht. Vroeger zeiden we wel eens, vijf huizen en een koeienstal. Meer is dit echt niet. En in het dichtstbijzijnde dorp is helemaal niks te krijgen. Gelukkig hebben we op tijd de voorraad aangevuld.



2016-06 Geert loopt naar Santiago

<https://geert-loopt-naar-santiago.reislogger.nl/dag-37-38.196235>



... De route vanaf Vézelay heeft twee varianten; een noordelijke via Bourges en een zuidelijke via Nevers. Toen ik het boekje van de noordelijke variant al in huis had, hoorde ik dat op een dag afstand van Vézelay de nieuwe herberg van Arno Cuppen en Huberta Wiertsema, l'Esprit du Chemin, ligt. Tot voor kort hadden zij een herberg in St-Jean-Pied-du-Port aan het begin van de Camino Frances, de meest belopen route door Spanje. Ik had al het een en ander over hun nieuwe herberg gelezen, en toen ik hoorde dat Freek en Nina daar als vrijwilliger zouden gaan werken (in juli) besloot ik om daar toch langs te lopen.



Het was een welkome ontvangst door de vrijwilligers Sonja en Jan-Willem. Het is echt een paradijsje. Prachtige herberg, opgemaakte bedden, handdoeken, alles keurig verzorgd. Maar wat hebben ze nog veel te doen. Er was nog een andere pelgrim, Daniel, een Fransman die goed Engels sprak. We hebben ongeveer de hele avond over de door Sonja bereide maaltijd gedaan, inclusief gewoon koffie toe, waarbij we nog naar binnen moesten

vluchten voor een regenbui. Arno en Huberta hielden ter plaatse vakantie dus die heb ik niet/weinig gezien.

Ik heb nog eens kritisch gekeken wat ik allemaal meezeul in mijn rugzak. In Frankrijk heb ik nog niet gekampeerd een als ik voor €10 in een gemeentelijke gite zit, ga ik echt geen tent meer opzetten. Dus tent eruit, kookspullen, in overleg met Huberta het luchtbed met bijbehorend frame van het stoeltje, thermohemd en -broek (tentpyjama), routeboekjes... kortom, 4 kg minder die Freek en Nina voor mij gaan meenemen. Bedankt alvast.

Woensdag 8 juni.

Ik heb de eerste kleurenstempel in mijn pelgrimspas. De stempel van l'Esprit du Chemin is rond en heeft een open plek in het midden. Op die plaats heeft Sonja een boom met een hartje getekend in rood en groen en geel, het beeldmerk van l'Esprit du Chemin.

Ik kreeg ook nog een kaartje mee met een gedicht van Antonio Machado. Vertaald in het Nederlands, maar de Spaanse versie is natuurlijk veel mooier

Caminante, son tus huellas
el camino y nada más;
Caminante, no hay camino,
se hace camino al andar.
Al andar se hace el camino,
y al volver la vista atrás
se ve la senda que nunca
se ha de volver a pisar.
Caminante no hay camino
sino estelas en la mar.

Wandelaar, jouw voetstappen
zijn de weg, niets meer;
Wandelaar, er is geen weg,
de weg maak je al lopende.
Al lopende maak je de weg,
en als je omkijkt, zie je het spoor
dat je nooit meer zult bewandelen.
Wandelaar, er is geen weg,
alleen de rimpelingen van de zee.

Na het afscheid op weg.

Anneke:

9 juni 2016

HOI GEERT,

gaat goed, mooi warm weer.....veel drinken hoor!
groeten Anneke v Dam

Anneke en Wim van Steenberghe:

10 juni 2016

Hallo Geert

Elke dag opnieuw zijn wij benieuwd naar jouw verslag van je belevenissen, nu in midden Frankrijk. Jouw prestaties maken een diepe indruk op ons. Ga door en houd ons op de hoogte. Dat onze reactie een stimulans voor je zal mogen zijn! Hartelijke groeten van Anneke en Wim.

Arjen Buringa:

10 juni 2016

Geert, ik lees met veel plezier je reisverhalen. Mijn petje af! Heel veel succes en zegen op je verdere reis. Hartelijke groeten, Arjen

2017-08-12 Camino de Martino

<https://caminodemartino.reislogger.nl/dag-28-vezelay.263335>



...Als ik bij een oude kapel, die volgens mijn boekje een oude pelgrimsplek is, in het gras zit te lunchen komt een Duits stel een praatje maken over mijn tocht. Zij heeft de Camino Frances al gelopen, alleen de meseta overgeslagen (nou, vooruit) en ze zijn heel geïnteresseerd.

Het laatste stuk naar Le Chemin is een lange klim. Een echte kuitbijter. Het lijkt wel alsof ze dat soort klimmetjes altijd aan het einde van een etappe leggen. In Vézelay was het ook al zo.

In de gîte in Le Chemin word ik hartelijk ontvangen door de Nederlandse Henny, die samen met zijn Franse vriendin Anne hospitaleiro is. Ik krijg onmiddellijk een biertje, dus dan is het begin al goed. Later spreek ik nog even met Huberta Wiertsema, die samen met Arno Cuppen deze gîte bezit. Ze hebben hiervoor een gîte gehad in Saint-Jean-Pied-de-Port, maar na ruim 28.000 pelgrims van daaruit de berg over gejaagd te hebben vonden ze het tijd om het rustiger aan te gaan doen.

De gîte in Saint Jean heette ook al L'Esprit du Chemin en dat deze nieuwe precies in het gehucht Le Chemin ligt is volgens mij puur toeval. Ze hebben de oude vervallen boerderij werkelijk schitterend verbouwd. Het is een oase van rust en bijna alle sloopmaterialen worden weer hergebruikt.

Als je de camino loopt of fietst en je kunt deze in je route opnemen: een aanrader!...



2018-10-09 Roderick Zoekt Licht: Thuis voor pelgrims

Roderick Vonhögen ging op zoek naar hoopvolle verhalen, optimistische mensen en tradities die verbinden.



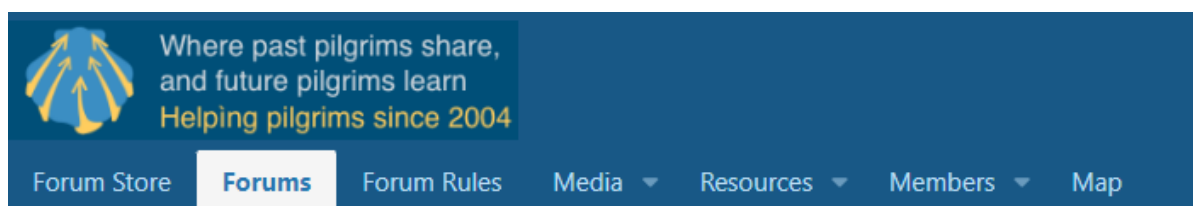
Huberta en Arno runnen in Frankrijk al 15 jaar een herberg voor pelgrims. Net buiten de gebaande paden vinden mooie verhalen hun weg.

In de landelijke stilte van het Franse gehucht Le Chemin runnen Arno Cuppen en Huberta Wiertsema een herberg voor pelgrims. Vaak zijn die op weg naar Santiago, maar ook de locale Tour de Vézelay kan gelopen worden. De herberg, die geheel draait op giften van reizigers, ligt bewust een beetje buiten de gebaande paden. In Le Chemin lijkt de tijd een beetje stil te staan en dat is precies wat veel pelgrims zoeken. Roderick Zoekt Licht, dinsdag 9 oktober om 16.45 uur op NPO 2.



2018-xx Een goede review is altijd prima!

<https://www.caminodesantiago.me/community/threads/commencing-vezelay-mid-april.52302/>



The best.....

Best Albergue in St Jean?

LivP · Mar 4, 2016 · travel to bayonne/biarritz/sjpp



LivP
New Member
Time of past OR

Mar 4, 2016 #1

Hi Everyone,

I am sure this has been asked hundreds of times but a lot of the answers lead me to this one: <http://www.espritduchemin.org/en/hostel> which is no longer servicing St Jean, so I am hoping you experienced pilgrims may be able to tell me which albergue will provide us with the best experience of St Jean?

Is vertrokken....

Huberta and Arno

The new hosts, Joxelu and Jakline, will be taking over the refuge located at 40 rue de la Citadelle. It will be renamed "Beilari", which means pilgrims in Basque, and "one who awakes". The custom of will remain the same (accommodation + dinner + breakfast). The new charge will be € 26 and if you like a snack for the road, the price will be € 4. More information you'll find here > www.beilari.info. We like to ask you to forward your mail to info@beilari.info. Joxelu and Jakline will answer your mail soon; they speak French, Spanish and English.

Thanks and our warm greetings, Arno and Huberta

Maar gelukkig

Jan 17, 2018 #13

Just want to let you know that the Vezelay route has two places that still shine exceptionally bright in my memories and therefore come highly recommended IMHO. The first one is [L'Esprit du Chemin](#) in Le Chemin, 25 km after Vezelay on the Nevers variant. Arno & Huberta who run it are legends.

2021 Arno Cuppen in gesprek met Herman Holtmaat over pelgrimsroutes in Frankrijk

<https://www.youtube.com/watch?v=9Q6cHvuBCHg>

Samen met Huberta Wiertsema runde Arno Cuppen tien jaar lang de herberg 'l Esprit du Chemin in Saint-Jean-Pied-de-Port. Sinds enkele jaren hebben zij een nieuwe herberg in Le Chemin in Noord-Frankrijk. Herman Holtmaat is lid van de Stuurgroep van de Camino Academie. In hun gesprek gaat Arno Cuppen in op de vele routes die, naast de vier welbekende hoofdroutes richting Santiago de Compostela, in Frankrijk bestaan.



Enerzijds zijn dat natuurlijk de internationale aanlooproutes naar deze hoofdroutes. Maar anderzijds zijn er traditioneel andere routes (bijvoorbeeld routes in Bretagne gericht op Mont St. Michel), maar ook nieuwe routes die ontstaan. Een recente inventarisatie kwam tot een verrassend hoog aantal. Hij gaat verder in op het karakter van deze nieuwe routes en het verschil daarvan met Nederland. Tenslotte gaat hij, vanuit zijn ervaring als herbergier, in op veranderingen in aard en type pelgrims.

“Welkom bij de camino academie. In onze serie re-inventing pilgrimage pelgrimeren opnieuw uitvinden kijken we naar ontwikkelingen en vooral de dynamiek van of rondom wandelen en pelgrimeren in Europa. In deze meeting, deze sessie staat Frankrijk centraal en daarover ga ik in gesprek met Arno Cuppen.

Arno liep samen met zijn vrouw ruim 20 jaar terug de Camino de Santiago en sindsdien zit het pelgrimeren hem in zijn bloed. Hij liep verschillende andere tochten” Meer op <https://www.youtube.com/watch?v=9Q6cHvuBCHg>



2020-09 Polza naar Compostella

<https://www.myatlas.com/Polza/vezelay>



...Ce soir , je suis dans un très beau gîte tenu par un couple Hollandais, «L'esprit du chemin » à Anthien dans la Nièvre. Joli nom qui en dit long sur les différents types de gîtes... Nous sommes 3 randonneurs : Jean-Marie parti comme moi de Vézelay et Sarah, Hollandaise rencontrée à Bazoches. Le gîte a une capacité de 14 lits autant dire que les distances sanitaires sont respectées. Huberta nous a donné une bouteille d'eau à chacun avec notre nom dessus , puis une pince à linge personnalisée avec notre nom inscrit dessus afin de l'accrocher à notre verre pour éviter tout risque... Top...



2021 Huberta et Arno, c'est l'Esprit du Chemin !

<https://www.lepelerin.com/chemins-pelerinages/les-acteurs-du-chemin/huberta-et-arno-cest-lesprit-du-chemin-6052>

Huberta et Arno, c'est l'Esprit du Chemin !

Huberta Wiertsema et Arno Cuppen, un couple de Néerlandais, accueille les pèlerins de Saint-Jacques en France, près de Vézelay. Le nom de leur gîte, « L'Esprit du Chemin », est évocateur. Et cet esprit, ils l'incarnent au quotidien, exerçant l'hospitalité avec délicatesse et générosité. Entretien avec Arno Cuppen.



Comment votre histoire avec le chemin a-t-elle commencée ?

Arno Cuppen : J'avais consacré trop de temps de ma vie à mon travail. Un congé sabbatique m'a offert l'opportunité d'une pause salutaire. L'idée d'effectuer le pèlerinage de Saint-Jacques-de-Compostelle était déjà née 25 ans plus tôt... Huberta le souhaitait elle aussi ardemment.

En 1999, le moment était venu. J'ai marché de chez nous, Arnhem (Pays-Bas), à Saint-Jacques-de-Compostelle, en passant par Vézelay (Yonne). Quant à Huberta, elle est partie du Puy-en-Velay un an plus tard. Pour elle, c'était la fin d'une période difficile due à un désir insatisfait d'avoir des enfants; le début d'une nouvelle étape où elle souhaitait célébrer, à nouveau, la vie!

Quels chemins avez-vous parcourus depuis ?

En 2002, nous avons effectué la Via de la Plata, en Espagne. C'est pendant ce pèlerinage que l'idée d'ouvrir un gîte est née.

Lorsque nous avons réalisé notre projet, il nous restait moins de temps pour marcher !

Mais en 2008, nous avons quand même fait l'Okumenischer Pilgerweg en Allemagne, le « chemin œcuménique de pèlerinage ». C'est le seul chemin de Saint-Jacques allemand qui propose, sur toute sa longueur, des accueils pour pèlerins dans les paroisses, les monastères et les familles.

En 2009, nous sommes partis de notre gîte de Saint-Jean-Pied-de-Port pour rallier Jérusalem. Mais après avoir effectué 6000 kilomètres en quatre étapes, nous avons dû nous arrêter à Iskenderun (Turquie), à cause de la guerre en Syrie.



Et pourquoi avez-vous décidé d'ouvrir un gîte en France ?

Plus de deux ans après mon pèlerinage, j'ai quitté mon emploi. L'énergie positive que j'avais acquise sur le chemin semblait s'évaporer. Le Camino avait également été une expérience inoubliable pour Huberta. Et nous avons tous deux souvent repensé à toutes ces personnes qui l'avaient rendue possible. C'était maintenant notre tour!

Après une longue recherche en France et en Espagne, nous avons choisi Saint-Jean-Pied-de-Port (Pyrénées-Atlantiques), au départ de l'étape de montagne où Huberta avait pu envisager un nouvel avenir.

Comment avez-vous choisi le nom «L'Esprit du Chemin» pour votre gîte?

Nous n'en avons aucune idée... Il nous est tombé du Ciel! Comme nous parlions très peu français, nous n'étions pas sûrs de cette trouvaille. Nous avons donc demandé à de nombreuses personnes si cette expression était correcte. Nous en avons eu confirmation. Oui, c'était un bon nom! Pour nous-mêmes également, car il nous donnait une mission: essayer d'être à sa hauteur.

Qu'avez-vous vécu ces onze dernières années à Saint-Jean-Pied-de-Port?

Nous avons commencé ce «pèlerinage» (car ouvrir un gîte, c'en est un!) comme deux grands enfants: ce fut pour nous comme un jeu. Nous avons appris à rénover une maison, à parler français, à cuisiner pour des groupes, à appliquer les lois et règles de l'accueil. Avec des dizaines d'autres bénévoles, nous avons accueilli 33000 pèlerins du monde entier. Pour beaucoup d'entre eux, notre gîte était la première halte sur le Camino, la première rencontre avec d'autres pèlerins et le début d'un autre mode de vie. Pour nous, ce fut un grand enrichissement.

Emission de KTO sur Saint-Jean-Pied-de-Port, avec un portrait d'Huberta Wiertsema et Arno Cuppen.

Comment organisiez-vous votre vie?

Dans le gîte, nous travaillions en tant que bénévoles. Nous avions donc besoin de revenus supplémentaires. C'est pourquoi, nous retournions travailler chaque hiver aux Pays-Bas, jusqu'à ce qu'Huberta perde son emploi en 2008. Heureusement, nous vivions déjà de plus en plus dans la sobriété, comme des pèlerins. L'hiver était également un moment important pour être près de notre famille et pour voir nos amis.

Récemment, notre dernier parent est décédé. Jusqu'ici, nous restions auprès d'eux pendant six mois de l'année. Est-ce un signe? On verra!

En 2014, vous avez déménagé près de Vézelay et ouvert un nouveau gîte. Pourquoi ce choix ?

Pendant ces onze années, nos sacs à dos sont restés à la porte de notre gîte à Saint-Jean-Pied-de-Port. Au cours de ces années, nous avons vu le Camino devenir de plus en plus fréquenté et commercial. Dans le même temps, nous avons ressenti un plus grand besoin de vie privée, de profondeur et de silence, de nature et de culture.

Nous avons trouvé tout cela en 2014 dans un hameau nommé «Le Chemin» (joli clin d'œil!), dans la commune d'Anthien (Nièvre), sur la voie de Vézelay. Le gîte se situe à 25 km de Vézelay, où nous avons commencé notre recherche en 2002. La boucle est donc bouclée!

Quels métiers exerciez-vous à l'origine ?

Huberta était régisseuse dans un théâtre et formatrice. Quant à moi, j'étais responsable d'une agence pour l'emploi, puis du secteur immigration du ministère de la Justice.

Néanmoins, nous aimons tous deux travailler de nos mains: dans notre potager et notre petite vigne, près de notre gîte, et pour rénover et entretenir notre maison. Avec d'autres bénévoles, nous avons presque tout fait par nous-mêmes. Notre motivation? Tenir un gîte où les pèlerins peuvent non seulement récupérer après la marche, mais aussi trouver l'inspiration sous le signe du Chemin.

Accueillez-vous uniquement les pèlerins de Saint-Jacques?

Non, nous accueillons tous ceux qui sont en itinérance. Un jour, trois jeunes Parisiens marchant pour quelques jours ont trouvé notre gîte : ils ont été touchés par l'idée du pèlerinage, qui leur a donné des idées. Un autre jour, des amis nous ont demandé des conseils pour randonner dans les magnifiques environs de Vézelay. D'où l'idée de faire découvrir aux randonneurs l'esprit du chemin, et aux pèlerins la richesse des environs. Chaque année, nous accueillons aussi le chapitre de Meudon du pèlerinage annuel des pères de famille vers Vézelay. Et cette expérience nous a montré qu'il n'est pas nécessaire de faire un long voyage pour être pèlerin.

Vous avez également mis en place un «Tour de Vézelay»...

Oui, c'est une boucle de 140 km, qui emprunte des chemins de pèlerinage anciens et contemporains. Il a la forme d'une spirale, symbole du cycle de vie, de mort et de renaissance. On peut l'effectuer en une semaine. Presque tout l'itinéraire est balisé. Nous avons réalisé un livret, traduit en français (en savoir plus) ; et sur notre site , on peut en télécharger les cartes.

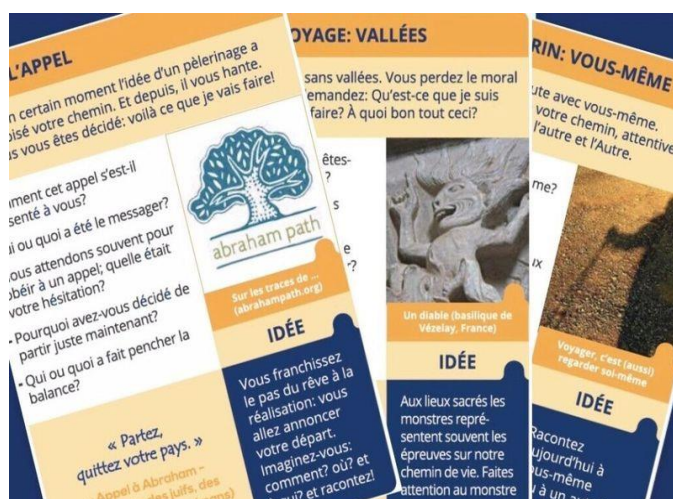
Cet été, en juillet, nous accueillerons un des quatre groupes du pèlerinage des PMR (Pèlerins à Mobilité Réduite) qui effectueront cette pérégrination autour de Vézelay.

Vous avez aussi imaginé des cartes d'inspiration intitulées «Voyage d'importance»...

Notre récit intitulé «Voyage d'importance» est né à Saint-Jean-Pied-de-Port. Nous y avons remarqué que de nombreux pèlerins étaient principalement préoccupés par des questions pratiques. Alors qu'un pèlerinage, c'est bien plus que cela! Pour les inviter au voyage intérieur, nous avons imaginé ce récit et ses 24 cartes d'inspiration. On peut les télécharger gratuitement sur notre site web ou les acheter, prêtes à l'emploi!

" L'Esprit du chemin" pour vous, c'est quoi ?

«Chacun son chemin...», dit un dicton. Est-ce une parole paresseuse ou contient-elle une profonde sagesse? L'esprit du chemin, pour nous, c'est marcher en conscience sur le chemin de la vie, être le plus ouvert possible à ceux et à ce que nous rencontrons. Marcher jour après jour, la tête dans le Ciel et les pieds sur terre. C'est aussi être responsable: traiter les autres, l'Autre et notre belle planète avec un grand respect.



Comment définissez-vous l'hospitalité?

Pour nous, l'hospitalité, ce n'est pas seulement fournir un abri pour le voyage extérieur (douche, lit, repas, etc.). C'est aussi faciliter le voyage intérieur, dans le respect des intentions et des choix de chaque pèlerin. Faciliter sans imposer, écouter sans juger, conseiller sur demande. C'est un moment de connexion de cœur à cœur entre des personnes qui avancent sur le chemin de leur vie.

Nous travaillons sur la base du donativo, pour que l'aspect financier ne soit pas un frein à cette merveilleuse expérience. La capacité de notre gîte est de 14 personnes à l'intérieur, et d'une cinquantaine à l'extérieur. Et nous faisons la cuisine pour tout le monde!

Avez-vous un conseil à donner aux pèlerins pour cet été?

L'herbe semble toujours plus verte chez le voisin. Mais en fait, ce n'est pas vrai! Demandez simplement... à ce voisin! En d'autres termes: si cet été la crise sanitaire nous impose à nouveau des restrictions, il peut être judicieux de les traiter de manière positive. Comme raison supplémentaire de découvrir notre propre «pelouse»... En tant que voisins néerlandais, nous vous l'assurons: la France est un très beau pays qui propose beaucoup de merveilleux chemins de pèlerinage!

Et vous, avez-vous un rêve?

En tant que pèlerins au sens littéral du terme, nous rêvons de terminer notre chemin vers Jérusalem. Cela signifierait aussi que la paix est revenue dans la région.

En tant que pèlerins au sens figuré, nous rêvons de continuer le travail dans et autour de notre gîte – au pied de la colline éternelle de Vézelay – pendant longtemps, en bonne santé, et de partager ce bel endroit avec beaucoup d'autres!



par Gaële de la Brosse

2021 Bram 's Foundation op stap naar Compostela

Tour de Vézelay - 140 km langs oude pelgrimswegen

Project gerealiseerd met de steun van het AvH Solidarity Fund , beheerd door de Koning Boudewijnstichting.

Ook dit jaar vertrekken we weer voor 10 dagen op stap met de Bram 's Foundation. We starten onze tocht in Vézelay en wandelen door langs oude pelgrimspaden door het mooie natuurreservaat 'de Morvan'. Kookploeg Greta en Patrick zijn ook dit jaar terug paraat en super enthousiast om alles tot in de puntjes te verzorgen voor de jongeren die meegaan. Op deze pagina vind je allerlei informatie zoals de route, je paklijst en wat je zoal kan doen om in vorm te geraken.

We proberen toch een 20 km per dag te stappen zodat we de volledige route kunnen uitstappen.

De meeste overnachtingen zijn in onze nieuwe tenten op de campings langs de route en 1 overnachting gaat door in een heuse pelgrimsherberg zodat ook jullie deze ervaring kunnen meemaken. Huberta en Arno van L'Esprit du Chemin ontvangen ons daar met open armen.



2022-04 Overall nergens thuis

Woensdag eind van de middag bij L' Esprit du Chemin, werd ik verwelkomd door 2 pelgrims: Ha, dus jij bent Anna! Zij lopen al een tijdje 1 dag na mij en komen mijn naam tegen in gastenboeken of horen m'n naam vallen.

Idem voor mij, ik heb al vaker gehoord dat er morgen een echtpaar uit Nederland komt. Jacqueline en Gerard dus. Grappig, het werd een soort welkom alsof we elkaar al kenden. Toen kennis gemaakt met Huberta en Arno, de Nederlandse eigenaren van deze bijzondere herberg. Ik heb er onderweg al veel mensen over gehoord: de moeite waard om hier te slapen. Wat het bijzonder maakt is vooral de sfeer en de aandacht. En dat is eerst: ga zitten en wat wil je drinken, even op adem komen en je belevenissen van die dag vertellen. Ik kreeg via Huberta de hartelijke groeten van Eddy. Hij had zijn reservering geannuleerd en doorgegeven dat het goed met hem ging. Dat had hij me inmiddels ook geappt. Het hele gebeuren van die ochtend had toch wel indruk op mij gemaakt, en nu kon ik mijn verhaal kwijt. Ineens vroeg Arno: en hoe gaat het nu met jou? Ik meteen in tranen: het gaat heel goed met mij. Het was een onverwachte en directe vraag en de tranen zijn er nog sneller dan anders. Net als 4 jaar geleden.

Het is een megagroot huis. Arno leidde me rond en wees me m'n slaapkamer. Heerlijk, weer een kamer alleen. Mooi, fris, simpel, met opgemaakte bedden (das niet altijd in een herberg) je kon zien hoeveel liefde, energie (en geld) er in dit huis gestoken is.

Kennisgemaakt met 2 Franse broers: Dominique en Jean Paul.

Voor het eten een kennismakingsrondje en er werd kort verteld door iedereen de reden waarom men de camino loopt. Ieder weer zn verhaal: tot rust komen, tijd nemen voor jezelf, rouwen, op zoek zijn, tot steun zijn, moed verzamelen, sterker/zekerder worden. Het kwam allemaal voorbij.



En het verhaal van Huberta en Arno was ook interessant. Zij hebben jaren een herberg, met dezelfde naam in St Jean Pied de Port gehad. Dat waren bijzonder drukke jaren. Zij hebben hun herberg in St JPdP ingeruild voor een rustiger plek, met meer ruimte, en hebben de sfeer en inspiratie van hun oude herberg behouden. Dit was de korte samenvatting.

Ook bij deze herberg is het donativo (betekent gift in het Spaans), net als bij Petra. Arno en Huberta hebben in de hal een potje staan én tekst wat donativo betekent. Dat dat niet gratis is, zoals nog steeds mensen denken. Zij hebben een richtbedrag aangegeven. Dat is op zich wel makkelijk. En donativo is fijn voor mensen die minder te besteden hebben om óók deze tocht te kunnen maken.

De volgende ochtend donderdag 14 april met zn 5en ontbeten en ik ben wat langer blijven hangen, want een korte etappe vandaag. Nog een poos met Huberta gepraat over de herberg, over het overleven in coronatijd, de keuzes en al het werk dat er aan zit. En daarna door hen 2 uitgezwaaid ...

2022-07-04 Jildert vindt goede wifi in le chemin

<https://jildertaltenburg.reislogger.nl/dag-50-le-chemin-rustdag.421099>

Jildert Altenburg

Naam: Jildert Altenburg
Leeftijd: 30 jaar
Geslacht: Man
Woonplaats: Joure, Nederland
Bij Reislogger sinds: april 2022
Website: jildertaltenburg.reislogger.nl



Ik heb in overleg met Saakje gisteravond, toch besloten om nog een dag in Le Chemin te blijven en om vandaag dus een rustdag te hebben. Dit hadden mijn gastheer Arno en gastvrouw Huberta voorgesteld en ook om dan 's avonds Saakje op te halen van het station met de auto. Erg aardig en dit is echt een topplek, dus het is totaal geen straf om hier langer te blijven. Ik vermaak me hier prima.



Om 7 uur zat ik vanochtend aan het ontbijt samen met Yann, nadat ik vannacht heerlijk heb geslapen. Nadat we hadden ontbeten pakte Yann zijn spullen om zijn tocht naar Saint-Jean-Pied-de-Port te vervolgen. Nadat Yann en ik telefoonnummers uitgewisseld hadden, heb ik hem samen met Huberta, Arno en Marcel uitgezwaaid. Nadat ik mijn beddengoed had afgehaald, heb ik Arno even geholpen met onkruid wieden in de moestuin. Daarna heb ik boven even in alle rust aan mijn blog kunnen werken en foto's van de afgelopen dagen kunnen uploaden. Eindelijk was er weer een plek met goede wifi 😊. Toen ik daarmee klaar was, heb ik een eindje gewandeld en ben ik in een weiland gaan zitten en heb ik een hele tijd genoten van de rust en de prachtige omgeving.

's Middags heb ik samen met Huberta, Arno en Marcel buiten gegeten. Dit was ook weer erg lekker en goed geregeld. Arno zou na het eten naar de stort om groenafval weg te

brengen en ik was wel benieuwd of de stort in Frankrijk vergelijkbaar is als die in Nederland. Ik mocht mee om dat zelf uit te vinden en om uiteraard te helpen. Ik heb zowel de heen als de terugrit genoten van het uitzicht en de gesprekken die ik met Arno heb gehad. De stort lijkt trouwens erg veel op die in Nederland, maar er waren hier wat meer Fransen 😊. Eenmaal terug bij de herberg heb ik met Huberta een talenttest gedaan. De resultaten heb ik met haar doorgenomen en ze wist me erg veel te vertellen over de uitkomsten van deze test. Hier zijn we de hele middag mee bezig geweest en ik weet zeker dat dit me wat gaat brengen in de toekomst. Ik ben er ook erg dankbaar voor dat ze de tijd heeft genomen om dit met mij te doen en door te willen nemen.



Rond een uur of 17.00 arriveerden er 4 Belgische pelgrims, die een week de Jacobsroute gaan wandelen. Nadat ik even met ze gepraat had, ben ik naar "mijn slaapkamer" gelopen, waar Saakje en ik vannacht slapen. We mogen deze slaapkamer van Huberta gebruiken omdat er een tweepersoonsbed in staat en de andere pelgrims in een grotere slaapzaal slapen. Rond 19.30 hebben we met z'n allen (8 personen) buiten gegeten. Dit was erg gezellig en ik heb wederom erg leuke en interessante gesprekken gehad. Na het eten, wat wederom uit een driegangenmenu bestond en zoals eerder benoemd weer superlekker was, heb ik me klaargemaakt om Saakje op te halen van het station.

Om ongeveer half 10 zijn Marcel, Huberta en ik vertrokken richting het treinstation van Tannay. Omdat er voorin maar plek was voor 2 personen zat ik achterin, in de "kofferbak" van het bestelbusje. Om iets voor 22.00 kwam Saakje bij het treinstation van Tannay aan en zijn we teruggereden naar Le Chemin (Saakje en ik achterin). Ik ben superblij dat ze er is en ik heb haar de afgelopen weken natuurlijk gemist. Toen we terugkwamen hebben Saakje en ik met z'n tweeën nog een bakje thee gedronken en nadat Saakje gedoucht had zijn we op bed gegaan. Morgen lopen we verder naar Chaumot, waar we in een caravan zullen slapen. Het wordt een kort tochtje van zo'n 15 kilometer, maar ondanks dat we niet zover gaan lopen heb ik er erg veel zin in 😊. Tot later!

Groetjes Jildert

2022-04 Verslag voetreis naar Santiago door Evert Meijs

<https://www.hacweekblad.eu/2022/04/28/verslag-voetreis-naar-santiago-door-evert-meijs-deel-v/>



...Hierna gaat de reis weer voort en splitst de camino zich ofwel richting Bourge of richting Nevers, om enkele dagen later weer samen te komen. Ik heb voor Nevers gekozen, maar kom er na 27 km achter dat ik op de foute route zit en minimaal vier uur nodig heb om weer op de juiste weg te komen! Ik moet wel, want op de Nevers-route heb ik een overnachting geboekt. Rond zes uur belt de gastvrouw of hospitalero hoe het met me gaat en waar ik ben. Ik zet dóór ondanks de grote omweg en na ruim 47 km stap ik binnen in L'Esprit du Chemin, van Huberta en Arno, waar acht Nederlanders en een Duitser geduldig op me zitten te wachten, voor het avondeten. Ik krijg zelfs nog gelegenheid om me eerst te douchen.

In Le Chemin is alles goed geregeld, mede door allerlei vrijwilligers. Er staat zelfs een centrifuge voor je kleren, en 's avonds wordt het droogrek binnen gezet bij de behaaglijke houtkachel, waar je gerust een blok hout in mag gooien als je wilt. Het avondeten lijkt een reünie van oude bekenden.

Harmonium

Wat een verschil met Saint-Révérien, waar ik de volgende nacht in een groot en voormalig postkantoor slaap. Een pelgrim uit Amsterdam heeft er ook een plek. We betalen p.p. € 12,25 voor de overnachting, die voor mevrouw Mavi minder goed verloopt: 's nachts kruipt minstens één muis in haar rugzak en doet zich te goed aan de macaroni....

2022-05-20 Pèlerins vivre l'esprit du chemin

<https://hotellerie-vezelay.fr/category/sessions-a-vezelay/>



PÈLERINS VIVRE L'ESPRIT DU CHEMIN

by Maisons d'accueil Vézelay | May 20, 2022 | Sessions à Vézelay

AU PROGRAMME

13 h – 14 h 30 :

Déjeuner animé par Huberta Wiertsema et Arno Cuppen (gîte L'Esprit du chemin) (sous réserves).

2022-07-28 Caminopaaltjes van Ad Adriaans

<https://www.ed.nl/kempen/caminopaal-moet-mensen-inspireren-om-op-pad-te-gaan-een-rugzak-en-wandelschoenen-meer-heb-je-niet-nodig~a8ad41d9/>

Op pelgrimstocht gaan om de vriend in jezelf te ontdekken. Als je bewust onderweg bent in je leven, blijf je open staan voor nieuwe ervaringen, ontmoetingen en inzichten.

Als je die een plek kunt geven in je dagelijks bestaan, maak je de cirkel rond, op een ander niveau. We hopen dat deze caminopaaltjes een bron van inspiratie zijn.

Beun Camino vanuit Wintelre.

Door Jack en Noortje Wilting, juli 2022



Caminopaal moet mensen inspireren om op pad te gaan; 'Een rugzak en wandelschoenen, meer heb je niet nodig'

WINTELRE - In de voortuin van Jack en Noortje Wilting staat sinds kort een bijzonder tuinornament: een camino bewegwijzeringspaal. De wegwijzer naar Santiago de Compostela moet mensen inspireren om op pad te gaan en te onthaasten.

Ad Adriaans 28-07-22, 15:25 Bron: ED

De twee vijftigers uit Wintelre zijn inmiddels ervaren pelgrims. Samen en alleen liepen ze al enkele keren naar het Spaanse Santiago de Compostela. In 2011 liep Jack voor het eerst de 900 kilometer vanaf het Saint-Jean-Pied-de-Port in Zuid-Frankrijk. Drie jaar later gingen ze samen op pad vanaf Porto.

Het beeld 'De Pelgrimmer'

Noortje: „Ik wilde het ook ervaren. In vakantietijd liepen we naar Santiago en van daaruit naar Finisterre aan de kust. Toen is het caminovirus ook naar mij overgeslagen.” Sindsdien is ze er nog twee keer geweest. „Je wilt weer onderweg zijn. Een rugzak en wandelschoenen, meer heb je niet nodig. Het is een vorm van vrijheid, het is onthaasten en ontmoeten.” Inmiddels maakt ze al enkele jaren deel uit van het regiobestuur van het Genootschap van Sint Jacob. Haar man was van 2013 tot 2018 actief voor Pelgrimshoeve

Kafarnaüm in Vesseem. Toen het gebouw in 2015 overging van de Broeders van Dongen naar de Stichting Pelgrimsherberg Kafarnaüm maakte en schonk hij het beeld 'De Pelgrimmer'.

Met de bewegwijzeringspalen leggen we de verbinding van Wintelre via Vesseem naar Vézelay en Santiago

Jack Wilting

Jaren geleden haalde Jack met zijn vader Gerrit een twee meter lang blok arduin op bij een geruimd kerkhof in Kerkrade. Het plan om daarvan twee bewegwijzeringspalen te maken, voerde beeldhouwer Jack dit jaar uit. De ene staat nu in Wintelre, de andere brengt het echtpaar over drie weken naar vrienden die in het Franse Vézelay wonen. „Huberta en Arno hadden een herberg in Saint-Jean-Pied-de-Port. Omdat het daar te druk werd, zijn ze in Vézelay, een oude pelgrimsplaats in Frankrijk, een nieuwe begonnen met de naam L'Esprit du Chemin. Met de bewegwijzeringspalen leggen we de verbinding van Wintelre via Vesseem naar Vézelay en Santiago”, legt Jack uit.

Tegel met Jacobsschelp

Voor de Wintelrese paal ontwierp hij een logo dat begint met de W van Wintelre en eindigt in de S van Santiago. In het midden heeft hij de wandelstok en knapzakstok uit het logo van de Franse herberg gehakt. Beide palen zijn voorzien van de bekende tegel met daarop de Jacobsschelp in geel en een gele pijl die de richting naar Santiago aangeeft. Op een messing plaatje staat de afstand in kilometers naar Santiago. De Franse vrienden wilden als symbool een spiraal op de paal. „Die staat voor hen voor openstaan voor nieuwe ervaringen, ontmoetingen en inzichten.”

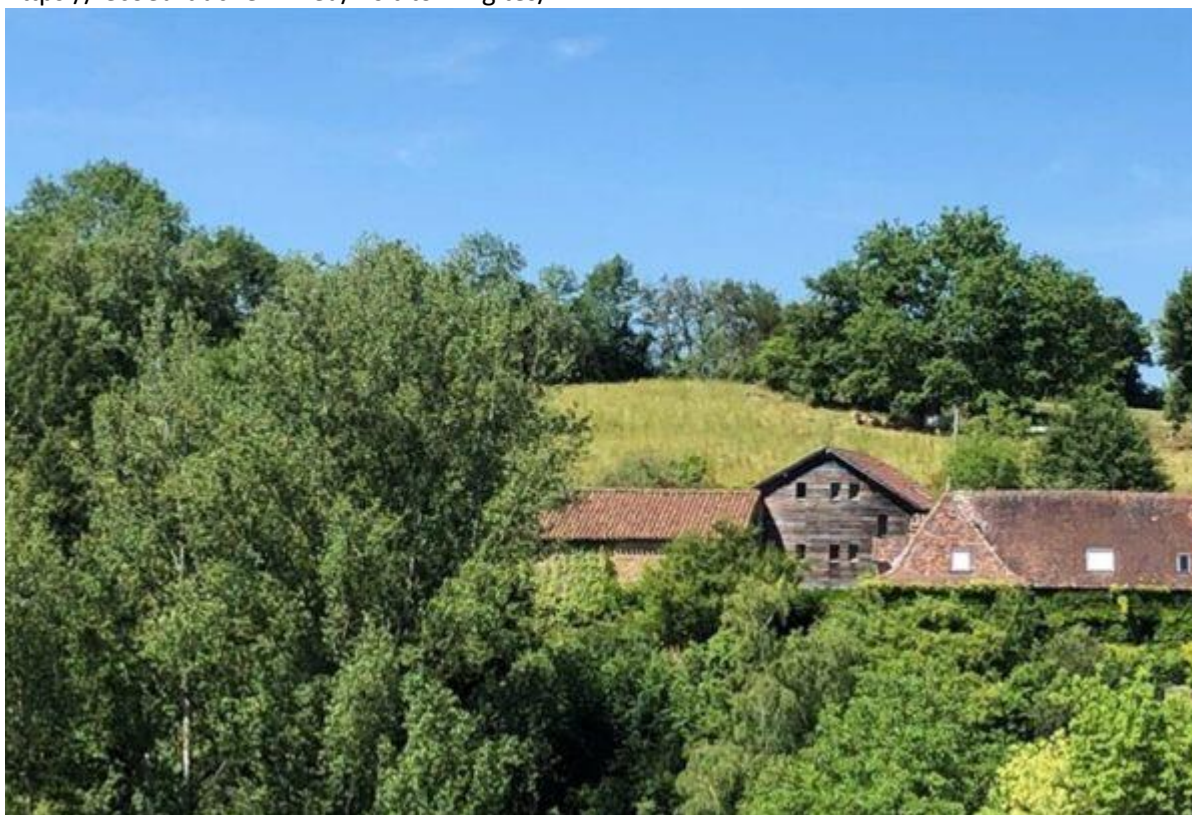
Vanuit heel Europa zijn pelgrimsroutes naar Santiago de Compostela. Die worden aangegeven met de gele pijl en gele Jacobsschelp op een blauwe ondergrond op onder meer bomen en kilometerpaaltjes. Jack: „In Spanje staan ook honderden palen. Onze paal is mogelijk de enige in Nederland.”

Een keer vanuit Wintelre lopen

In 2018 liep Noortje de route in haar eentje vanaf Saint-Jean-Pied-de-Port. „Als je alleen loopt, maak je gemakkelijk contact met anderen. Je bent nooit alleen en ik heb me nooit onveilig gevoeld. Als je weer thuis bent, moet je weer terug in je dagelijkse ritme. Dat is echt moeilijk. Daarom is het zo fijn om weer op pad te gaan. Vrijwel iedereen die een keer gelopen heeft, gaat weer terug”, weet ze. Het stel heeft de wens om de camino nog een keer vanuit Wintelre te lopen. Jack: „De paal zal ons daar vanaf nu elke dag aan herinneren.”

2023 Visit to 14 gites

<https://lecoeurduchemin.eu/visit-to-14-gites/>



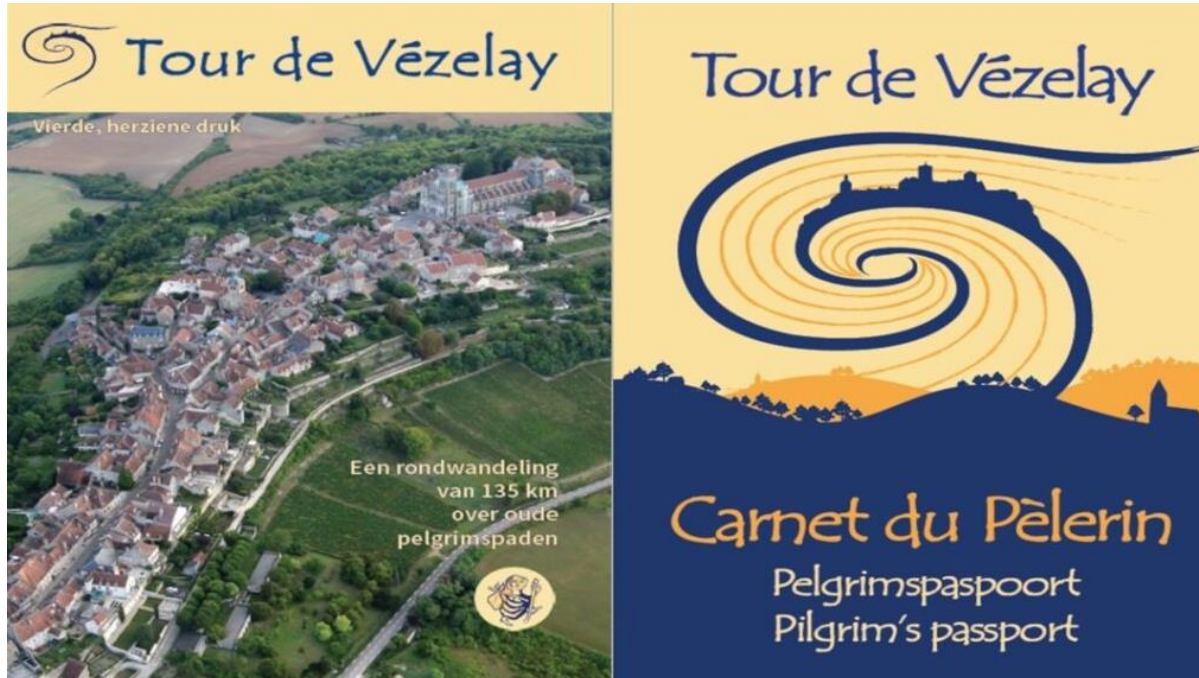
During the trip I was able to see about 14 houses/gites in a period of 7 days, scattered along the via Lemovicensis and Via Podiensis. By car almost 1.400 km in that period.

Although I did not find a building that ticked all the boxes for me, I learned a lot and met some really inspiring owners of the gîtes. I am thinking specifically about Jean-Marc and Veronique (Le Champs d'Etoiles in Condom), Huberta en Arno (L'Esprit de Chemin, Le Chemin), Jean- Gaétan of the Alchemist (Navarenx), Jesus Gomez (La Cassagnole ,in Faycelles) and Joseph (Beilari in sjpdp).

All these owners deliver a pilgrims experience as I would also like to offer to pilgrims. A warm and family like welcome in a special ambiance.

Visie: Zij houden pelgrimeren betaalbaar

<https://lecheminducoeur.nl/tour-de-vezelay-lesprit-du-chemin/>



TOUR DE VÉZELAY – L'ESPRIT DU CHEMIN

Na ruim 11 jaar een herberg te draaien in Saint-Jean-Pied-de-Port, opende 'L'Esprit du Chemin' in 2014 haar deuren in het plaatsje Le Chemin, 25 km ten zuiden van Vézelay. Arno en Huberta bieden daar – samen met andere vrijwilligers – een mooie overnachtingsplek aan pelgrims, op basis van donativo (giften). Daarmee houden zij het pelgrimeren betaalbaar voor iedereen.

Vézelay is niet alleen indrukwekkende mijlpaal op weg naar Santiago, maar ook zelf – al meer dan 1000 jaar – een belangrijke pelgrimsplaats, met wortels die teruggaan naar nog oudere, spirituele tradities. Deze 'krachtplek' staat bovendien in een prachtige, nog stille en authentieke omgeving. Dat inspireerde hen om de Tour de Vézelay uit te zetten: een rondwandeling van 135 km, die de vele pelgrimswegen naar en van Vézelay verbindt.

Recent is de stichting 'Association Tour de Vézelay' opgericht wat de continuïteit van de Tour beter waarborgt. De Stichting Le Chemin du Coeur steunt promotionele activiteiten rondom deze nieuwe pelgrimsbelevens met een financiële ondersteuning.

(https://issuu.com/espritduchemin.org/docs/tour_de_v_zelay-engelstalig-2021-digitaal)

Activiteit: Pelgrim mini

<https://www.sintjandd.nl/nieuws-item/pelgrimini-2023/>

Tijdens deze dag maken we kennis met Huberta Wiertsema en Arno Cuppen. Twintig jaar geleden openden zij hun herberg L'Esprit du Chemin in Saint-Jean-Pied-de-Port. In 2014 verhuisden zij naar het gehucht Le Chemin, 25 km ten zuiden van Vézelay. Zij ontvingen meer dan 33.000 pelgrims op weg naar Santiago. Over die twintig betekenisvolle jaren schreven zij een boek, en met Vézelay aan De Meije voegen zij een nieuwe bladzijde toe. Van hen ontvang je een bijzondere stempel in het pelgrimspaspoort.



PELGRI Mini

Zaterdag 21 oktober is het prachtig weer: de zon schijnt volop en er is geen zuchtje wind tijdens de derde editie van onze Pelgrimini!

PROGRAMMA

Met het ontvangen van de pelgrimszegen en de eerste stempel in je pelgrimspaspoort fiets of wandel je naar **De Meije**, dat voor één dag wordt omgetoverd tot de pelgrims hoofdstad Vézelay aan de Meije, waar onze pelgrimsviering plaatsvindt.

Tijdens deze dag maken we kennis met Huberta Wiertsema en Arno Cuppen. Twintig jaar geleden openden zij hun herberg L'Esprit du Chemin in Saint-Jean-Pied-de-Port. In 2014 verhuisden zij naar het gehucht Le Chemin, 25 km ten zuiden van Vézelay. Zij ontvingen meer dan 33.000 pelgrims op weg naar Santiago. Over die twintig betekenisvolle jaren schreven zij een boek, en met Vézelay aan De Meije voegen zij een nieuwe bladzijde toe. Van hen ontvang je een bijzondere stempel in het pelgrimspaspoort.

Honderd pelgrims, meer passen er niet in het kerkje aan De Meije, horen het verhaal over deze Nederlandse herberg op de Camino. Met muziek- en videofragmenten word je uitgenodigd om actief mee te doen en met elkaar in gesprek te gaan, en wie weet zelfs om de uitnodiging te aanvaarden om zelf op reis te gaan.

Deze dag wordt mede mogelijk gemaakt door uw parochie. Er is deze dag een diakonale deurcollecte.

Andermans boeken: ref. Huberta en Arno

In diverse boeken wordt over jullie verteld:

L' Esprit Du Chemin, William Glover 2010

<https://www.google.com/search?q=allintext:huberta+arno&source=lmns&tbm=bks&hl=en-US&sa=X&ved=2ahUKewjGq8XvofuBAxUQgf0HHWpPDbsQ0pQJKAf6BAgBEAQ>

Huberta and Arno prepare dinner every night for those who want to eat with the other pilgrims. This seems convenient because the refuge closes early and the rule of silence is necessary for exhausted hikers. Huberta tells me the rule of silence is more for her and Arno than the pilgrims. They are up at five in the morning to start preparing breakfast. Arno



picks up fresh bread at the local bakery at five-thirty and breakfast starts at six. After cleaning up after dinner, they are lucky to get to bed by mid-night. It is a long hard day of work and no one is getting rich here. Two meals and a bed cost less than twenty dollars. The American in me quickly calculates the profit potential of this business and I conclude that there is some reason other than money for working this hard.

We run into Gildas and Laurence on the cobblestone street in front of the l'Esprit du Chemin and agree to meet for dinner at a restaurant nearby that Bernard Eyharts recommended for traditional Basques cuisine. Since the refuge closes at ten-thirty, we are a little nervous about getting back before the doors are locked. Aprille asks Huberta for a dispensation but she firmly refuses. We will soon discover that the same strict closing rules will apply all the way to Santiago and they will never be a problem.

At dinner we learn that Gildas and Laurence

are returning home the next morning and will pass through Cap-de-Pins where we left our car a week ago. They offer us a ride so we decide to take a day off and spend another night at l' Esprit du Chemin.

Dinner at l'Esprit du Chemin turns out to be one of our best nights on the trail. Huberta does most of the cooking and she is an excellent chef. Arno pours aperitifs on the patio to start the evening. Most of the guests try the Muscat but I try the Porto. Both are from Spain and both are excellent. Arno tells me he drives over the border to buy wine because it is much cheaper in Spain. The border is in an obscure region in the mountains but there is a huge shopping center marking the frontier.

A large table is set on the patio for the dozen pilgrims who are eating tonight. We meet a French couple and a young man from Bordeaux who has been following us on the trail.

Aprille sketches things in the refuge guest books and has evidently become well known because of it. English, Belgians, Italians and Germans fill the other seats.

Dinner starts with an excellent Gazpacho soup and bottles of Spanish red table wine are within easy reach of everyone. I ask for the recipe for the soup. Huberta tells me it is made

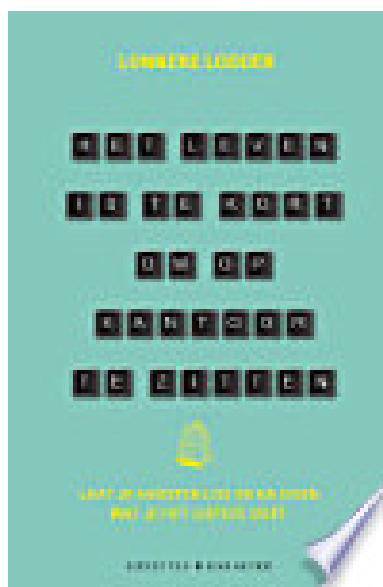
with peeled tomatoes, one boiled cucumber, one raw cucumber and herbs and spices that I can't remember. The boiled cucumber has a different but complimentary taste from the raw cucumber, I have a second bowl.

The soup is followed by a salad that Huberta serves on individual plates. There are olives, lettuce, tomatoes and nuts artistically arranged to please the palette and the eye.

Homemade pizza is the main course. Involuntarily, I eat it with a knife and fork while elevating both pinkies. It is easy to be a gourmet snob with this kind of food.

As the wine bottles empty, the conversation elevates. Everyone at the table is talking about the next days three thousand foot climb. This is the first day for most of these pilgrims and they have a right to be nervous, They have no idea how hard it will be but we have just finished walking six hundred miles and shouldn't be concerned. But fear is contagious and I am worried where I will eat tomorrow night. Huberta solves our problem. She offers to fix us a lunch and lend us a light pack for the climb. She suggests we take a taxi back from Roncevaux and return to l'Esprit du Chemin tomorrow night. I like this idea but I am becoming way too attached to this place.

Het leven is te kort om op kantoor te zitten: Laat je angsten los en ga doen wat je het liefste doet. By Lonneke Lodder 2016



Martin van den Berg (45) zegde in de zomer van 2016 zijn kantoorbaan op, verkocht zijn huis en is nu fulltime huis- en huisdierenoppasser. 'Al na drie werkdagen wist ik: dit is mijn leven niet meer.' 'Na mijn studietijd vond ik een baan als consultant, met een leaseauto en een riant salaris. Maar dat werk paste totaal niet bij het gevoelsmens dat ik ben. Ik kwam bij de arbo-arts terecht met een beginnende maagzweer. "Als je zo doorgaat, is je gegarandeerde eindstation een burn-out," zei hij. Ik ben in de horeca terechtgekomen en toen in de jeugdzorg. Op een dag zei mijn zus tegen me: "Wist je dat je bij de Triodosbank nu ook een betaalrekening kunt openen. Is dat niks voor jou?" Ik opende online een rekening en klikte voor de lol even op de vacaturepagina. Twee weken later had ik een contract voor mijn neus.

Ik ben nooit doelgericht geweest in mijn leven. Een vriendin zei tegen me: "Je hebt een amoebe-strategie." Ik was nieuwsgierig wat ze bedoelde. Een amoebe is een eencellig organisme. Het heeft geen skelet, geen spieren en gaat letterlijk met de stroom mee. Vissen bijvoorbeeld, die zwemmen ergens op af. Ze krijgen alles binnen wat er in het water en in hun voedsel zit, dus ook de zware metalen. Een amoebe haalt uit zijn omgeving wat hij kan gebruiken, en wat hij niet kan gebruiken laat hij liggen. Ja, dacht ik toen, dat is hoe ik ben.

Ik heb vier jaar met ontzettend veel plezier bij Triodos gewerkt. Maar het laatste halfjaar had ik het totaal niet meer naar mijn zin. Ik lachte niet meer. Ik dacht: ik kan nu wel een andere baan gaan zoeken, maar dan neem ik mijn negativisme mee. Ik koos voor een sabbatical en nam ontslag.

Ik liep eerst als pelgrim naar Santiago de Compostella. De Camino, dat is iets magisch, daar word je naartoe getrokken. Het was niet de eerste keer en ik kon niet anders. Ik reed

met een busje naar Saint-Jean-Pied-de-Port, de bekende startplaats aan de Franse kant van de Pyreneeën. Ik liet het busje daar staan. De autosleutels en wat waardevolle spullen mocht ik achterlaten bij l'Esprit du Chemin, de toenmalige herberg van de Nederlanders Huberta en Arno.

Toen ik het busje na mijn pelgrimstocht weer kwam ophalen, dronk ik nog even een kop koffie aan de keukentafel. Ik mocht bij Huberta en Arno douchen en daarna zou ik terugrijden naar Nederland. Die terugreis werd ter plekke met zes weken uitgesteld. Al die tijd heb ik in de herberg gewerkt als vrijwilliger, als hospitalero.

Der andere Jakobsweg. Unterwegs auf 1000 Jahren Geschichte – ... Peter Westrup · 2013

Danksagung

Den größten Dank schulde ich meinem Heiligen, Santiago Oder dem Hl. Jakobus, der mich auf allen meinen Wegen, die ja auch die seinen Sind, sicher geführt und geleitet hat. Er war mir Freund, Führer und Vater. Ohne das Vertrauen zu ihm und die Sicherheit, die mein Glaube an ihn mir gab, hätte ich die langen anstrengenden Wege und meine Einsamkeit nicht ertragen. Der nächste Dank gehört meiner Frau Daniela, die mich jedes Jahr wieder Wochen allein ziehen ließ, geduldig auf meine Rückkehr wartete und ihre Angst bekämpfte, daß mir etwas zustoßen könnte. Bedanken muß ich mich auch bei meiner Tochter Tina. ... Besonderen Dank auch all den Hospitaleros, die mich freundlich und hilfsbereit in ihren Herbergen aufnahmen, besonders den beiden Holländern Huberta und Arno mit ihrem „L'Esprit du chemin“, die mir ihre Hochzeitsmusik schenkten, sowie Ernesto und Ursula für den wunderschönen Abend am Kamin mit der zauberhaften Musik zum Camino.



Activiteit: Reis van Betekenis

Vrijdagavond 31 januari 2020

<http://wiepkoehoorn.blogspot.com/2020/02/reis-van-betekenis.html>



Presentatie van Huberta Wiertsema in de Rafter van de Grote of Jacobijnerkerk

L'Esprit du Chemin

Het regiocomité van de provincie Fryslân van ons Nederlands Genootschap van Sint Jacob organiseert vanavond een ledenbijeenkomst in de Rafter van de Grote of Jacobijnerkerk van Leeuwarden. Tachtig aanmeldingen kwamen binnen op deze uitnodiging, maar om het interactieve karakter van deze ledenavond nog goed invulling te kunnen geven, was er plaats voor de eerste vijftig aanmelders.

Deze informatieve en interactieve avond van ontmoeting en bezinning wordt ingevuld door het echtpaar Arno Cuppen & Huberta Wiertsema, die op een afstand van zo'n 25 kilometer van de Franse pelgrimsstad Vézelay een eigen refugio voor pelgrims exploiteren, die de naam 'L'Esprit du Chemin' draagt. In het jaar 2014 hebben wij Huberta leren kennen, toen Durkje en ik in hun vorige pelgrimsherberg (ook) 'L'Esprit du Chemin' overnachtten in de nacht voordat wij onze pelgrimage langs de voet van de Pyreneeën zouden aanvangen richting San Sebastián in Spanje. Dat was op de dag nadat Arno & Huberta hun voormalige refugio hadden overgedragen aan de nieuwe eigenaar. Het was de eerste dag waarop de nieuwe eigenaar deze beroemde refugio ging exploiteren, een bijzondere dag voor de oude en nieuwe eigenaren dus.

Camino werd relevant voor het leven

Huberta & Arno ontvingen - samen met hun vrijwillige mede-hospitaleerders - in de afgelopen zeventien seizoenen in hun vorige en huidige herberg meer dan 32.000 pelgrims van allerlei allooi en uit alle delen van de wereld, en soms wel met gasten van alle vijf continenten in huis op één dag.

Je zou je kunnen afvragen: "Hoe houden zij dat vol? Denken ze wel eens aan stoppen? Is het niet saai, elke keer weer diezelfde verhalen?" Nee, het is niet saai. Het pelgrimeren boeit hen nog steeds.

Dit refugio-echtpaar vindt het fascinerend dat in deze chaotische tijd steeds meer mensen op pelgrimspad gaan. Je kunt je daarbij afvragen: "Waarom? Wat zoeken ze? Wat vinden ze? Wat vinden Arno en Huberta daarin?"

Arno liep zijn camino in 1999 en Huberta het jaar erop. Dat was nog een tijd waarin velen niet wisten waar dat (de camino) voor stond. De jaren daarna nam het een enorme vlucht: gidsen, reisverslagen, websites, nieuwe routes, markeringen, reclamefolders, GPS-track's,

films, herbergen, bagagediensten, begeleide reizen, fundraising, therapieën, vasten... Je kunt het zo gek niet verzinnen of het bestaat inmiddels ook op de Camino; en keurig voorzien van een schelp en een prijskaartje. En toch, ondanks alle commercie, is de Camino voor veel pelgrims nog steeds een bijzondere reis. Ook - of vooral - omdat zij dat er zélf van maken.

Over het geheim en de betekenis

Wat is het 'geheim' van Arno & Huberta? Wat hebben al die bijzondere camino-verhalen met elkaar gemeen? Hoe kunnen pelgrims elkaar inspireren?

Naast het schoonmaken, boodschappen doen, pelgrims ontvangen, koken, maaltijden serveren, opnieuw schoonmaken, et cetera, hebben zulke vragen hen altijd bezig gehouden. Ook bij de inrichting van hun herberg L'Esprit du Chemin, bij de manier waarop zij gasten ontvangen, waarop ze verbindingen leggen tussen pelgrims. Dat inspireerde Huberta & Arno tot het nadenken en schrijven over de 'Reis van Betekenis'. Die meerwaarde beleven en samen delen, dat willen ze bij en met ons deze avond graag doen. Ze willen vanavond graag met ons komen tot uitwisseling en ontmoeting.

Ze presenteren in dit avondprogramma elke keer een deel van hun verhaal, waarna ze vragen vanuit de zaal beantwoorden en desgewenst met ons in gesprek gaan. Die interactie vinden ze het meest wezenlijke van deze avond. Het is derhalve belangrijk dat we daarvoor vanavond de tijd nemen.

Naam en symbool

Tijdens haar inleiding vertelt Huberta Wiertsema dat zij in 2002 samen met Arno de naam van hun refugio heeft bedacht, en dat zij met hun eerste pelgrimsherberg van start gingen in Saint-Jean-Pied-de-Port. Vanaf dat moment hebben ze zich niet alleen gericht op het runnen van de herberg, maar ook met wat het pelgrimeren met jou als pelgrim doet.

Na deze inleiding gaan we voor enkele minuten in zes subgroepen uiteen, om aan de hand van een meegenomen symbool elkaar iets te vertellen over wat voor jou symbool staat voor je pelgrimage. Daarin vertel ik het verhaal over mijn pelgrimshoed.

Over de Reis van Betekenis



Het thema dat ons vanavond bezig houdt gaat verder dan alleen maar de praktische zaken van een pelgrimsreis. We richten ons in dit avondprogramma vooral op onze innerlijke reis. Arno en Huberta geven aan dat zij zich bij hun eigen innerlijke reis vooral geïnspireerd voelen door de persoonlijke verhalen - en soms ook heldenverhalen - van al die duizenden pelgrims die in de afgelopen jaren bij hen in hun herberg hebben verbleven en overnacht.

Bij pelgrimeren gaat het niet om - wat voor toeristen vaak geldt - dat je bent geweest op een plek die op je bucket list stond, maar wel dat je jezelf bent, en er ook bent voor de ander, of nog veel liever of belangrijker: dat je als pelgrim-mens probeert van betekenis te zijn voor de ander.

Met elkaar gaan we vanavond in zeven etappes denkbeeldig op die reis van betekenis, aan de hand van een model dat Huberta & Arno daarbij als kapstok hanteren.

Etappe 1 - De Oproep

In deze fase gaat het erom dat je wakker wordt, en dat je wordt uitgedaagd of dat je jezelf uitdaagt om op pad te gaan. De grootste stap voor jou is dan dat je je droom tot daad waarmaakt. Het is de fase waarin je anderen vertelt dat je de pelgrimstocht gaat beginnen, en als dat hoge woord eruit is, wordt je plan in uitvoering genomen. Je kiest je bestemming en je route en gaat over tot alle andere benodigde voorbereidingen. Je denkt na over wat je meeneemt en vooral ook over wat je thuis achter laat.

Etappe 2 - Het Vertrek

In deze fase ga je je uitdaging echt aan, want je gaat werkelijk op pelgrimsreis. Dit is de eerste drempel die je over gaat, ofwel je eerste stap.

In deze fase ben je bezig met wie je bent en wat je doet, ben je bezig met je afscheid, en komen de twijfels. Je ontdekt al snel dat de weg zich wel voor je ontvouwt en dat het allemaal wel goed komt, ook als je het bekende achter je laat. Het mooie is dat je als pelgrim onderweg kunt oefenen met je ideale leven, met wat en hoe je vooral niet wilt zijn, en ook met hoe en wie je vooral wel wilt zijn. Als je in je leven thuis bijvoorbeeld moeite hebt met het leggen van nieuwe contacten, kun je onderweg als pelgrim op het pelgrimspad elke dag gaan oefenen in het leggen van nieuwe contacten.

Je laat je oude zekerheden los en gaat opnieuw leren leven met alle onzekerheden van onderweg. Vertrouw er maar op dat je sprong in het duister leidt tot groei van iets nieuws.

Etappe 3 - De Reis

Eenmaal onderweg ontdek je dat je werkelijk wordt getest, dat je je grenzen gaat verleggen, je eigen grenzen en (voor- & ver)oordelen. Je laat je zekerheden los, en gaat als een vreemdeling door de wereld van anderen, die gisteren nog vreemden voor jou waren. Al vrij snel ervaar je dat het heel verleidelijk is om als pelgrim de andere pelgrim(s) te veroordelen. Maar waarom zou je dat doen? En is dat wel terecht? Het zou zo maar eens kunnen gebeuren dat je onderweg leert om die oude houding los te laten.

Ga onderweg vooral het avontuur aan. Dat zal af en toe best wel eens tegenvallen, maar weet alvast dat dat er gewoon bij hoort. Beweeg onderweg maar gewoon mee met wat daar is in tijd en ruimte.

Etappe 4 - De Pelgrim

Als pelgrim leer je te ervaren dat je ook steun vindt bij jezelf. Je gaat je daardoor sterker, krachtiger voelen en bouwt daarmee (zelf)vertrouwen op.

Je leert onderweg je oude routines los te laten, en steeds gemakkelijker om te gaan met nieuwe situaties.

Je komt voor de keus te staan of je wilt vasthouden aan je oude frustraties, of kies je ervoor om die voortaan maar gewoon los te laten?

Daarmee - en zo - ga je jezelf verder ontwikkelen en vertrouwen. Pelgrims ontdekken daardoor onderweg hele nieuwe dingen in en van zichzelf. Je leert jezelf beter kennen en leert jezelf te aanvaarden zoals je bent (veranderd).

Denk er goed over na of je direct aan anderen wilt vertellen (bijvoorbeeld via telefoon of via allerlei sociale media naar de achterblijvers van je thuisfront) tot welke persoonlijke veranderingen deze pelgrimstocht bij jou al heeft geleid. Wellicht is het beter dat je je nieuwe gedachten eerst goed laat rijpen, en kies je daarvoor liever je persoonlijke dagboek, dan een al te snelle blog op internet. Er zijn geen regels voor over hoe je dat moet doen tijdens je pelgrimstocht, want weet het is jouw eigen camino!

Etappe 5 - De Reisgenoten

Ik merk dat ik steun vind bij anderen, bij het Andere en bij De Ander, en daardoor begin ik me sterker te voelen. Dit is de fase van magie/mystiek en ontmoeting.

Je realiseert je dat je als pelgrims onderweg de ene keer elkaars reisgenoot bent, en dat je een andere keer de reddingsboei bent voor elkaar. Je ervaart voortdurend en herhaaldelijk het alleen zijn (bijvoorbeeld het alleen lopen) en ook het samen zijn (bijvoorbeeld het samen eten).

Alle pelgrims ondervinden de wonderen van de camino. Is het de heilige Jacobus die je helpt? Of is het slechts toeval wat je overkomt?

Je realiseert je regelmatig dat alles er al is, of dat alles er wel is, hetgeen je ertoe brengt om er ook eens over na te denken of dat er thuis wellicht ook al wel was; en had je dat misschien nog nooit gezien en/of zo nog nooit ervaren?

"De Eeuwige zal niet vragen

waarom je niet als Abraham was, of Mozes,
maar waarom ik niet meer mijzelf was."

(Chassidische wijsheid)

Etappe 6 - De Aankomst

Deze aankomst kun je letterlijk opvatten (aankomst in Santiago de Compostela), maar ook in figuurlijk/symbolisch opzicht. Het kan zijn dat je een nieuw inzicht hebt verkregen, dat je een besluit hebt genomen en/of dat je van iets de kern hebt bereikt.

Denk erom dat dit vooral jouw eigen aankomst zal moeten zijn: houd zelf de regie over je aankomst.

Maar tegelijk is deze fase ook de tweede drempel die je over gaat, namelijk die van het weer terug gaan naar het voor jou vertrouwde (bijvoorbeeld je familie, je werk, je land).

En ook al heb je na aankomst je diploma op zak, hier je 'Compostela', dan nog is het goed om je te realiseren dat je nu nog maar op de helft bent. Je moet/gaat immers het hele eind nog terug naar (t)huis.

Etappe 7 - De Thuiskomst

Nu komt het erop aan dat je je eigen (nieuwe) inzichten vorm gaat geven in je dagelijkse leven thuis. Voor veel thuisgekomen pelgrims is dit echter de moeilijkste van de zeven etappes. Want ja, welke schat (welke inzichten) heb jij meegenomen van de camino? En hoe deel je die schat(ten) met de thuisblijvers? Kortom, wat betekent het voor jou nu je weer thuis bent, en wat betekent het voor de thuisblijvers nu jij weer bij hen thuis bent? Wat is dan dat nieuwe begin dat volgt op het einde van mijn pelgrimstocht?

Veel thuisblijvers zullen je vast wel eens vragen wat je pelgrimstocht voor jou heeft betekend, maar heb jij als thuisgekomen pelgrim ook wel eens aan die thuisblijvers gevraagd wat jouw pelgrimstocht voor hen heeft betekend?

Tot slot dringt de vraag zich op hoe jij als teruggekeerde pelgrim je 'Reis van Betekenis' laat zijn .. vandaag en morgen en overmorgen en

Gepost door Wiep Koehoorn op zaterdag, februari 01, 2020

Reclame: chemin-de-vezelay-hebergement-anthien-esprit-du-chemin

<https://reves-de-compostelle.fr/chemin-de-vezelay-hebergement-anthien-esprit-du-chemin>

Conditions :

- 14 places en 6 chambres
- Petit déjeuner et repas possible ainsi que repas pique-nique à emporter
- Lave-linge et sèche-linge
- Possibilité accueil chevaux et ânes à l'attache
- Possibilité transfert jusqu'au gîte pour les pèlerins qui sont à quelques kilomètres du lieu d'accueil.
- Le prix de l'hébergement est en libre participation
- Ouvert d'Avril à Septembre

Notes de "Rêves de Compostelle"

Arno et Huberta sont bien connus de "Rêves de Compostelle" qui les recommandait déjà lorsqu'ils géraient un hébergement à Saint Jean Pied de Port . L'esprit et la qualité de l'accueil sont restés les mêmes ce qui garantit la satisfaction des pèlerins hébergés chez eux.



Woord van dank



Beste Arno en Huberta,
Dank voor wat jullie betekenen voor anderen. Jullie digitale kruimelspoor heeft dat wel aangetoond!

